

ΕΛΛΗΝΙΚΗ

τη της κατάστασης. Συγκρατώντας την όργη του περιοριστή του μόνο να φαίνεται άνησχος και ύποπτος και έτσι καθορθώσε να γεννηθή στο μυαλό της γυναίκας του ο φόβος και η αγωνία. Έγνώριζε από τα γράμματα που είχαν πέσει στα χέρια του πόσο τρελλά είχαν αγαπηθεί οι δυο αυτοί έρασται και είχαν βέβαιος ότι θα προσπαθούσαν να βλέπονται έστω και με κάθε κίνδυνο. Αυτός όφελήθηκε από την κατάσταση αυτή και από τότε έφρόντιζε να βάζει παντός είδους εμπόδια μεταξύ της Μάσας και του Μπλάζεβιτς. Προσπαθούσε να καταιώνονται οι συνεντεύξεις των, να διακόπτεται ή άλληλογραφία τους να άνησχυουν και να φοβούνται. Μέσα σ' αυτή τη ζωή τη γεμάτη από τις πιο ζωηρές και θλιβερές συγκινήσεις ή υγεία της κυρίας Άρνολ έπεδεινώνθη και πάλι. "Ο γιατρός έφρόνευε τη γυναίκα του με τόση βεβαιότητα και ακρίβεια, με δσην άλλοτε την είχε γιατρέψει. Έκτός από τις τρομερές άνησυχίες που της προκαλούσε και οι οποίες έπέφεραν την κυκλοφορία του αίματός της με μεγάλη ταχύτητα ή επιδείξις εκείνος γιατρός καθόρθωνε ώστε οι ήμερες της να είναι τόσο θλιβερές που καθημερινώς να επιδεινούνται ή κατάσταση της. "Επειτα έβγαζαν ύπεκίνητο ότι δεν έζηλευε καθόλου και φαινότανε μέχρι δακρύων συγκινημένος, γιά να βασανίζει τη γυναίκα με τις τύψεις της. «Μά τι τρέχει λοιπόν, φτωχή μου Μάσα; της έλεγε. Δε μπορώ να διαγνώσω πιά τίποτε» φαινόταν σαν να πεθαινόταν από λύπη. Μήπως δεν είσαι ευτυχής μαζί μου;» Και έφω παρατηρούσε με διαβολική ήδονή την πρόοδο του κακού, έσταύρωνε το θύμα του με τις ύποκριτικές άπελπίσεις του. Μετά έξη μήνες ή λιποθυμία της Μάσας γινότουσαν συχνότερες, οι παλμοί ταχύτεροι, και τα πιο άνησχα συμπτώματα του άνευρισμού παρουσιάζονταν πάλι...

"Ενα βράδυ ή γιατρός έμπηκε στο δωμάτιο της γυναίκας του και με τρόπο φοβερό της έλεγε: — «Κυρία, τά έξω όλα. "Ο κ. Μπλάζεβιτς είν' έραστής σου!» "Η δυστυχής Μάσα γίνηκε κάτωρη, κ' ένα οβημένο χρώμα θανάτου άπλώθη στο πρόσωπό της. — «Σκύτωσέ με!» του έλεγε Κί' έκείνος αυτό επιθυμούσε.

— Δεν θά χτυπήσω ποτέ μου μία γυναίκα», της άπάντησε ή Άρνολ. "Ο συνένοχος σου έπλήρωσε και γιά τους δυο σας. Πρό όλίγου μονομάχησα με τον κ. Μπλάζεβιτς... και τον σκότωσα! Τότε ή Μάσα έπεσε λιποθύμη κάτω... Άλλ' ή γιατρός έλεγε ψέμματα γιάτί ούτε το μοναχάκι δεν θά τολμούσε να άγγίξει το θρόαινο λοχαγού, που έθεωρείτο ως ή καλύτερος σκοπευτής της Βιέννης. Έγονάτισε πάνω από την γυναίκα του που κοιτόταν κάτω και της έπιασε το χέρι. "Ο σφυγμός της χτυπούσε άκομμη, ώστε έ- έλυνε. Τότε ή δήμιος την περιποιήθηκε και την ξανάφερε στη ζωή. «Θά φορέσεις ένα φόρεμα στη ζωή. «Θά φέρεις ένα φόρεμα χορού, όλα τά διαμάντια σου, την διάταξη, και θά με συνοδεύσεις στο χορό της Γαλλικής Πρεσβείας, στον όποιον είμαστε προκαλεσμένοι.»

— «Ποτέ...δεν θά μπορέσω νάρθω», του έλεγε αυτή. — «Νά ντυθής να πά- με!» φώναξε αυτός. Έμονομάχησα με τον κ. Μπλάζεβιτς υπό το πρόσχημα μιας έριδος στο παιχνίδι. Έν τούτοις έχεις έκτεθη και πρόκει εξάπαντος ά- κόψε να σέ ίδη ή κόρη σου στο μπρά- τσο μου. Άλλοιώς θά πιστέψουν ότι έμονομάχησα γιά σένα και θά άτιμα- σθώ... Ντύσου, τό θέλω!...» Έπρεπε, θέλοντας και μη να ντυθή ή δυστυχής γιάδ' έμπορούσε πιά ν' άντιταθή στον άν- δρα της. Ντύθηκε λοιπόν με άγωνία, και ή σύζυγός της την έσυρε στο χορό. Έκει συντετριμμένη κατέπεσε σέ μια πολυθρόνα στην αίθουσα της εισόδου, όπου ένας θαλαμηπόλος έφώναξε όλοένα τά όνόματα των καλεσμένων που έφθαναν. "Ο γιατρός με μεγάλη στολή, σοβαρώτατος και με όλα τά παράσημά του στεκότανε όρθιος ένα βλέμμα στον προθάλαμο έσκυψε στο αυτί της Μάσας και της έλεγε: — «Δε σέ σκότωσε λοιπόν το αίμα σου και ή λύπη σου άθλια;» — «Όχι άκόμα, δυστυχώς», άπάντησε αυτή. — «Λοιπόν, κύταξε τότε, έπρόσθεσε εκείνος δείχνοντας σ' αυτή την πόρτα, και πέθανε από χαρά!» Την στιγμή εκείνη ή θαλαμηπόλος άνήγγειλε με δυνατή φωνή: — «Ο λοχαγός Βαρώνος Μπλάζεβιτς!» "Ο θρόαιος άξιωματικός έμπηκε χαμογελώντας, και άμέσως όπως έκανε πάντοτε την άναζήτηση με το μάτι.

Εκείνη είχε σκαρδεί από την πολυθρόνα της και όλόρθη σαν να έκινε το έλατήριο, κατάλωμη, τρέμοντας τον κύταξε με θολό βλέμμα, σήκωσε το χέρι στο λαιμό της σαν κάτι να την έπνιγε και ξανάπεσε βαρειά πάνω στο δάπεδο, τη φορά αυτή άληθινά νεκρή... Τότε έγινε φοβερό σκάνδαλο. "Ο γιατρός οίχτηκε επί

Την παρέσυρε στο χορό.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Μη φλυαρείτε!

"Η πρώτη πράξις της κυρίας Φλοράνς Κνόν, όταν έξελήγη κυβερνήτρια της πολιτείας Άλμπαν των Ήνωμένων Πολιτειών ητο ή τοιχοκολληση εις όλα τά δημόσια γραφεία όπου εργάζονται γυναίκες, πινακίδας, στις οποίες άνεγράφετο δυό λέξεις μονάχα: «μη γκοσοπίν» δηλαδή «μη φλυαρείτε!»

Πίσω από τις πινακίδες είνε γραμμένοι οι λόγοι γιά τους άν-

δρες ή κυρία Φλοράνς, σαν γυναίκα κ' αυτή που γνωρίζει τά έλα- τώματα του φύλου της, άπαγορεύει στις δεσποινίδες των γραφείων να χάνουν τον πολύτιμο καιρό γιά την ύπηρεσία, φλυαρώντας. Συ- τικώς τά άμερικανικά φύλλα γράφουν ότι τώρα στά δημόσια γρα- φεία της Πολιτείας ή εργασία γίνεται πιο τακτική, πιο σύντομη και πιο πολλή.

Τό τέλος της

"Ο καθηγητής Πάρες

του Πανεπιστημίου του Τορόντο, έπρω- μένος από Λονδίνο όπου παρίστατο στις εργασίες του Γεωλογικού Συνεδρίου εις τά έξης μιλώντας γιά τις γεωλογικές με- ταβολές που άρχισαν να παρατηρούνται έσχατως. Μετά πολλά χρόνια, δη ύμης και τόσο πολλά ώστε να μη μπορεί να τα συλλάβη ή φαντασία μας, οι χώρες στις οποίες άνθίζει σήμερα ή πολιτισμός ή καταποντιστούν στους άνειους, κάτω από πάγους όλίστους και ένας νέος πολιτισμός θ' άνθί- σι εκεί όπου βρίσκονταν σήμερα οι άφελόθενες χώρες των δυό πόλων της Γης. Οι άστρω- τές και χιμα- λογικές συνήθειες του πλανήτη μας ύφίστανται τρο- σία και ραγισ- μεταβολή.

Τέλος ή σοφία της γητις έπρόσθεσε ότι άσταιμοι που διαρκώς παρατηρούνται τά τελευταία χρόνια είνε το μοτί- χότατο σημείο από γεω- λογικής άπόψεις. Φω- τούνουν ότι ή πλανήτης μας δεν έφθισε άκόμη στην περίοδο εκείνη της άσ- τον σκληρότητας που θά σημειώ- και τό τέλος του.

ΟΙΝΕΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ

Τάς τελευταίας ήμέρας άνε- νέωσαν τάς έγγραφές των ά- νέγγαφσαν το πρώτον ή α- τομίδι νέου συνδρομητή μας:

Κούλα Άγγελου, Μαρία Σπυρι- νάκη, Κ. Τσορλάκης, Αλ. Κισσός, Χ. Χαρακτηριστίου, Έυφη, Οικονο- μιστής, Θωδ. Κοντοσταύ, Έμμ. Ροζοντι- κής, Φ. Νέσσης, Γ. Σπυριδίου, Μαρία Νικολάου, Ελένη Μανώλη, Π. Σανδάνος, Θωφ. Τριβίλης, Ελ- λεν. Μασσάου, Ν. Λαοκώλης, Δ. Κασ- βίος, Άνδρ. Μπαϊμάς.

του σώματος της γυναίκας του κρανυγόντας γογγύ. Έπίσης ή άπελπισία του κ. Μπλάζεβιτς θά προκαλούσε άλλο σκάνδαλο, ή κάποιος άπ' τους φίλους του δεν τον τραβούσε έξω. "Ολοι οι πε- σκαλεσμένοι άνεχώρησαν τότε κατατρομαγμένοι. Πένθος και σιωπή άπλώθηκε στην πρό όλίγου κατάφωτη αίθουσα του χορού, όπου ένα έγκλημα σκληρό και άπάνθρωπο είχε διαπραχθή.

"Ο Μανρίκος τελειώσας την διήγησή του έώσπασε, και γιά μια στιγμή σιγή έπενεργήσθη γύρω του. Είχαν αρχίσει όλοι και τότε αυτοίς ή Περέιρα, φάνηκε όμως έν τφ μεταξύ ή είκοδόσησιν ή όποια τους έφώναζε εύθιμα:

— "Εί! λοιπόν, κύριοι, τελειώσατε τά σιγάρα σας; Οι κυρίες σάς ζητούν.

"Ο Περέιρα έπιασε από τό χέρι το Μανρίκο.

— Καί ή γιατρός τί άπόγινε; έρώτησε.

— Καθώς σάς είπα, χάθηκε την έκδικήσιν του σχεδόν με μέρη μόνον. Κατόπιν είχε την άπρονοσία να όμολογήσει ή έγκλημά του; τό όποιον δυστυχώς είνε ποινικός άτιμώρητος. Άλλά ή διαμονή του στη Βιέννη του έγινετο δύσκολη. Σήμερα βρίσκον- στη Βαρσοβία, όπου έχει μεγάλη πελατεία και όπου έξακολουθεί να λέγει εις τους πάσχοντες, από καρδιακό νόσημα άόθεντες του: >Πρό πάντων ν' άποφύγετε τάς σιγινήσεις...>

Φρανσουά Κοπέ

ΕΙΜΟΥΕΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΞΑΛΟΝΙΑ

Α. Κ.

Πολύ έλκυστική φυσιογνωμία: μελαχροινή, ζωηροτάτη, έκφρα- στική, που πλαισιώνεται τόσοσ άπρόστατο από την άγρυπνότητα κόρης της. Πολύ νέα και κομφοτάτη, πάντοτε ντυμένη άπλά, κα- λούστα και πολύ χαριτωμένη. Ένας τύπος ιδιότυπος, φαινομε- νικός συμβιβάζεται με όλους, όμιλιτική, και όταν άκόμη άναγκά- ζεται να όμιλή με πληθύνους ανθρώπους έχει ύφος ότι διασκε- δάζει. Άλλά όσοι την έξουν και την έχουν παρακολουθήσει να όμιλή με άνθρώπους έξύνους θ' άντιληφθούν μια καταπληκτική δια- φορά στην τριχοειρωμένη κυρία, ότι την διακρίνει μια φωτεινή σκέψιν και μια χάρις έξαιρετική στην όμιλία της. Είχε πολύ χαρούμενες άλλα συγγνώμης και πολύ θλιβερές σελίδες στο βιβλίο της ζωής της που θ' άποτελούσαν ένα από τά πλέον ένδιαφέροντα μυστήρια της. Μ' όλα τάτα μεταξύ ενός τοιγάρουν που έκά- πνε νοηλώς έαλωμένη σ' ένα θροαίχρωμο ντρίβνι και ενός σπληνολογιστή της έξυνάδας της, έθεωρήθη πάντοτε ως ή πλέον ευτυχής και άμέριμος γυναίκα.

*

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

"Από τις πλέον έκλεκτες συγγεντώσεις στην πρώτη συνανλία του Συλλόγου των συναντιών. Θεωρείται, πλατεία, έξοστης όλα ύψη πλήρη.

— Πολλές γνωστές φυσιογνωμίες, σιλουέτες άκαταγώνιστες, όχι όλλες άρτι άφικθείσαι εκ Παρισίων, άρομικές τουαλέτες που μαρτυρούσαν την παριζιάνικη προέλευσιν των, όλα αυτά συντελούσαν σέ ένα σύνολον εύχριστον.

— Σιά θεωρείται διακρίνομενη την κ. Δ. Χατζηπαγγύρη φέρουσα τουαλέτα κομποτάτη μπέζ και μαντώ όμοιοχρωμον με γούνες, Δα Παπαδοπούλου έκτάκτως κομψή τουαλέτα και μαντώ μπέζ-καφέ, κ. Φωτιάδη σύνολον καφέ, Δίδα Γ. Κανελλοπούλου τουαλέτα πφ- σση και μαντώ πτλ γκρι, κ. Ψίχα μελανόχρουνή τουαλέτα και μαύρο καπέλλο, κ. Παπαφράγκου επίσης μαύρα, κ. Βαλάκαλη, κ. Μάσα, κ. Χαριτάκη, κ. και Δίδα "Αλ. Δημητριάδη τουαλέτα μαντώ βαθυκόκκινα και γούνες πυρόχρουνες, κ. Χέλην τουαλέτα και μαντώ όμοιοχρουν και πράσινο καπέλλο, κ. Μπασιά μαύρα, κ. και Δίδα Φο- ροστή τουαλέτα μπέζ ρουά έπανωφόρη γκρι lasha με γούνες πτλ γκρι, κ. Δραγούμη, κ. Κοσμοδοπούλου τουαλέτα μαντώ και κα- πέλλο γκρι, κ. και Δίδα Διαμαντοπούλου τουαλέτα όρανζ και γκρι μαντώ, κ. Δελαγορούμη τουαλέτα κομψή μαύρη και θαυμαίοσ καπέλλο επίσης μαύρο σέ φόρμα έλαφρώς μονακεταίρ, κ. Άποστολί δη γεννικά κομψή βελουδένια μαύρη, κ. Δασίου μαύρη τουαλέτα Δίδα Αιθαδινοπούλου κομψή σύνολον γκρι.

— "Η πρώτες δρασίες έγενναν άφορμή να γίνουν επιθυμητές οι δεξιώσεις υπό τύπον μαστίγας, Μαζόνγκ, χορού και χορού.

— Την παρελθούσαν Πέμπτη μαστίγα παρὰ τφ κ. και τφ Κ. Παυ. "Η οικόδεσπονά πολύ εύμορφη τουαλέτα μπέζ ρουά και άσημένα. "Η άτραξιόν της δεξιώσεως ήτο τό άπολαυστικό τρα- γούδι της Δίδας Φ. Περγιάκη, ή όποια τραγούδησε με σπαταία έκπρσι και γοητεία. Μεταξύ των κελημένων κ. Άνδριοπούλου, κ. Τριπαλάου, Δς Καμινώτη κομφοτάτη με τουαλέτα μπέζ ρουά, κ. Παναγέλη πολύ εύμορφη τουαλέτα μαύρη, κ. Έένου τουαλέτα μωβ, κ. Γ. Σαντίερ κομφοτάτη τουαλέτα μπουά-ντε-ρόζ.

— "Η κομική συγγεντώσεως σάς ίπποδρομίας την παρελθού- σαν Κυριακήν ύπόποτε κυμψή. Πολλά έμψανίσεις καλονής, και τουαλέτες που εφανέροναν την παριζιάνικη προέλευσιν των. Μεταξύ των γνωστοτέρων ή Πρέσβειρα της Ιαπωνίας, ή κ. Ζαλοκώστα πολύ χωρητηριστική σιλουέτα με έπανωφόρη γκρι και μπέζ. "Η κ. Ρετιόνα τουαλέτα και μαντώ μαύρα. "Η κ. Κο- σμοπούλου κομποτάτη τουαλέτα και μαντώ καφέ. "Η κ. Μελά τουα- λέτα μπέζ, ή κ. Παπαδοπούλου σύνολον μπέζ καφέ λίαν καλαίσθητο, Δς Λεγγέρη πολύ chic τουαλέτα γκρι, κ. Δρούλλα, Δς Γεωργιάδη, κ. και Δς Σκέντερ, κ. και Δς Σ. Μεταξά, κ. Μολταινιώτη, κ. Δ. Σινάνη πολύ εύμορφη τουαλέτα παριζιάνικη γκρι και μανώ και μικρό καστόρινο καπέλλο, Δς Αόμρου, Δς Σ. Μεταξά πολύ χαριτωμένη με μαντώ γκρι—μπέζ, Δς Νικολαΐδη, κ. Γ. Ζερβοπούλου υπέροχον σύνολον μπέζ, και καστόρι μπινά -ντε-ρόζ, κ. Ψισκού, Δς Διάμπεη, Δς Δεμερτζή, ή Δς Καλ- λέργη, κ. Βερροζίου, κτλ.

— Την παρελθούσαν Παρασκευή τσάι μπρίες παρὰ τφ κ. και τφ κ. Μεταξά.

— Τό παρελθόν Σάββατον μαστίγα-Μαζόνγκ παρὰ τφ κ. και τφ κ. Καλβοπούρη.

— Φέτος πολύ της μόδας θά είναι οι οικιακαί συγγεντώσεις οι όποια σχεδόν είχαν καταργηθή με την μανία των ντάνσινγκ και φάρ-ο-κλόζ.

— Έκλεκτά συναθροίσεις στο Πτί-Παλαί. Πολλά μέλη του Διπλωματικού σώματος και οι γνωστοί άθηναίοι τύποι θεδώνται εκεί κατά την ώρα του τσιγού.

— "Ενα ποτηράκι ούτο και λίγος χορός: έγραφε ή πρόσκλησις ποικίμενου να έγκανιασθή ένα κομψόν μέγαρον. Παρενβήθη όλι- γοστές άλλα πολύ chic άθηναϊκές κομψές, το κυλικέον θαυμασίον. Μεταξύ των παρενβησών έκτάκτως κομψά ντυμένες ήσαν ή κ. Ε. Σ. τουαλέτα μπέζ περβάνς και μαντώ όμοιοχρωμν και ή Δς Ε. Μ. τουαλέτα πράσινη με γεννικάτα όμοιοχρωμν. "Η Μονταίν

ΔΗΛΩΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ

Είνε γνωστόν ότι κί "Εφημερίδες από διήνιου εύρέθησαν εις την άναγκην. λόγω της αύξσεως των εργατικών ήμερο- μισθίων και των λοιπών έκδοτικών δαπανών όχι μένον να αύξήσουν την τιμήν των άλλα και να διπλασιάζουνταύτην.

Τά "Εβδομαδιαία Εικονογραφημένα Περιοδικά καίτοι και δι' αυτά έκτοτε κί δαπάναι υπήρξαν κί αυτά, έντούτοις δεν τάς ήκολούθησαν διά να μην επιβαρύνουν τους άναγνώ- στας των. "Ηδη όμως κατέπιν της διαρκούς και έπερδύκου ύψώσεως της τιμής του χάρτου λόγω της υπερτιμήσεως του συναλλαγματος και των άλλων έξόδων εις ή υπεβαλλένται, τά "Εβδομαδιαία Περιοδικά εύρίσκονται εις την άναπόδρα- στον άναγκην να αύξήσουν από του προσεχούς φύλλου την τιμήν των κατ' έλαχιστον, κατά έν μένον πενήντάλεπτον, με την βεβαιότητα ότι τό άναγνωστικόν των κοινών θέλει άναγνωρίσει τό δικαίον και λογικόν της αύξήσεως ταύτης και ότι θά έξακολουθήσει άμείωτον τιν μέχρι τούδε ύποστή- ρξιν του.

ΔΕΞΙΩΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΗΝ ΠΡΕΣΒΙΑΝ

Είς τό «Άκταιον» έδόθη μεγάλη χοροεσπερίς προχθές Παρα- σκευην παρὰ τφ Πρεσβετιού της Αίγυπτου και της θροισιότης θυγατρός του.

Αι αΐδουσαι θαυμασίως διακεκοσμημένοι, τό κυλικέον πλουσιώ- τιστον, άπεριγράπτου δέ ποιικιλίας και έκλεκτικότητος. Παρενβή- σαν οι κ. κ. Πρέσβευται και "Επιτετραμμένοι όλων των Έξών Κρα- τών, οι ύπουργοί κ. κ. Κορινός, Ρέντης και Σαμουήλης μετά των κυριών των και ή κ. Νίδερ. "Ολα τά μέλη της "Αγγλικής και Γαλλικής "Αποστολής μετά των κυριών των, ή παρεπιδημοσά Πριγκήπισσα Murat με θαυμασίαν παριζιάνικη πε-λε μαύρη τουα- λέττα, ή κ. Καποδίστρια, ή κ. και δνις Βούρου, ή κ. "Μελλεν θροισιότη με ρόζ, ή Πρέσβειρα της Ιαπωνίας κ. Οκίγανια, ή κ. και δνις Αιλή "Αντονοπούλου θροισιότη με έξαιον μοντέλλο έλκιδον όλων την προσοχήν, ή κ. και δνις Τάουσεντ, θροισιότη, ή δνις Νίνα Κορινά με θαυμασία περλά μαύρη τουαλέτα, ή κ. και κ. Κολοκοτρώνη πολύ όραία, ή κ. και κ. Αλιέτου, ή κ. και κ. Φωκά, ή κ. και κ. Ντε-Σαντο και Θεοδώροβιτς, ή κ. και κ. Τραυλοβ και οι κ. κ. Καντανιζόγλου, Μόσκα, Σάφρας, "Αντωνόπουλος, Dembi, Καλογιάννης, Άλεξανδρής, Τσεμπερόπουλος κ. λ. π.

*

ΑΠΡΕ ΜΙΝΤΙ

Την προπαρελθούσαν Κυριακήν πρωτοβουλία των Δίδων Ι. Μαρή και Ν. Πολυχρόνη έδόθη παρὰ τφ κ. Γ. Μαρή έμπόρω αρπές-midi του όποιου ή έπαυχία υπήρξεν πλήρης. Μεταξύ της έξαιρετικής αυτής συγγεντώσεως διεκρίθη και ή λεπιδός πιανίστας κ. Φούντας Κυριάκος. Έπίσης μεταξύ των Αιδών διεκρίθησαν εις τον χορόν οι Αιδες Ι. Μαρή, Α. Βάρβογλη, άδελφά Κοκκίνου, άδελφά "Αδα- μοπούλου, Δς Ραμποπούλου, Δς Κουτακία Β. και Άλλα, εκ δε των Κον οι κ. κ. άδελφά Νικ. και Κωνσταντίνος Πολυχρόνη, Χαλε- πάκης Γ., Βάρβογλης Γ., Χριστοφόρου Γ., Σ. Τσουμπλής και άλλοι.

*

ΑΓΟΝΕΣ ΣΚΟΡΠΟΒΟΛΗΣ

Τά έπίσημα άποτελέσματα των τηλεθέντων εν Παγκρατίω άγώνων σκορποβόλης επί ιπταμένων δίσκων έχουσι ως έξης:

1η Πούλα: 1ος Θ. Κοντός, 2ος Σ. Πισσαρίδης και Ι. Αγα- γιώτης. 2η Πούλα: 1ος Θ. Κοντός, 2ος Σ. Πισσαρίδης και Α. Μπισμάς. 3η Πούλα: 1ος Σ. Πισσαρίδης, 2ος Θ. Κοντός. 4η Πούλα: 1ος Ν. Θεοδωρόπουλος, 2ος Γ. Σινάνης. 5η Πούλα: 1ος Σ. Πισσαρίδης, 2ος Σ. Κοιτζής. Σύνολον επί 20 δίσκων: 1ος Σ. Πισσαρίδης με 17 επιτυχίας, 2ος Γ. Σινάνης με 17 επι- τυχίας, 3ος Α. Μπισμάς με 16 επιτυχίας. Αθήναι 17/10/25

"Ο Πρόεδρος "Η "Ελληνοδίκος "Επιτροπή Φρ. Μαυρεμάτης "Ιω. Νικολάης "Εκ. Λεβίδης

ΤΙ ΠΑΙΖΟΥΝ ΟΙ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙ ΜΑΣ

ΑΤΤΙΚΟΝ "Ο άστος των Θαλασσών. ΑΧΙΛΛΕΙΟΝ "Η ύπερστή στιγμή. ΙΝΤΕΛΛ "Υπό δύο σημαίας με την Ποιταίλα Ντην. ΟΛΥΜΠΙΑ (Κινηματογράφος Capitol) "Εκείνη ποτ κυβερνά. ΗΑΝΘΕΟΝ "Ο όικονομικός μυστικός με την Μπέμη Πέγγυ. ΣΠΕΛΙΤ "Ο Φωτογόνος. ΜΟΝΤΙΑΔ (Πανελλήνιον) "Η άγάπη του Σαλταμπάγκου.

Πωλείται δίκωνον διακοσμητές των 18ς, 20ς, 22ς, 24ς, 26ς, 28ς, 30ς, 32ς, 34ς, 36ς, 38ς, 40ς, 42ς, 44ς, 46ς, 48ς, 50ς, 52ς, 54ς, 56ς, 58ς, 60ς, 62ς, 64ς, 66ς, 68ς, 70ς, 72ς, 74ς, 76ς, 78ς, 80ς, 82ς, 84ς, 86ς, 88ς, 90ς, 92ς, 94ς, 96ς, 98ς, 100ς. Γραφεία μας.

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΒΛΑΚΕΝΤΙΟΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΝΤΟΛΕΥ

Ο χονδρός Φλανσόν, του οίκου Φλανσόν και Σια ήταν άνα παντικά ξεπλωμένος σε μία φαρδιά πολυθρόνα του πολυτελούς γραφείου του.

Ένας άνθρωπος τριάντα περίπου χρονών, με μισοστριμμένα ρούχα, με παπούτσια χαλασμένα, με το καπέλλο στο χέρι ξαναλουστραρισμένο, στεκότανε όρθιος μπροστά του.

— Κύριε ντε Φλορύ, λυπάμαι πολύ, αλλά δεν υπάρχει καμιά θέση για σας στον οίκο Φλανσόν. Ο φίλος μου Μπερτράν, που σας έδωσε το συστατικό για μένα, μου γράφει πως είσθε πολύ μορφωμένος, πολύ καλής διαγωγής, αλλά δυστυχώς δε σας χρειάζομαι στο κατάστημά μου... Η δλ... Σταθήτε... Σταθήτε... Μην φύγετε...

Ο κ. Φλορύ που είχε προχωρήσει προς την πόρτα ξαναηλίσασε.

— Θέλετε να κερδίσετε δυό χιλιάδες φράγκα το μήνα;

— Ναί, αλλά ποιά θάνα ή εργασία μου;

— Θα σ' ας εξηγήσω. Είμαι προσκεκλημένος στο Τουραίν στον κύριο του Μπερτινι-λέζ. Αρμόρ στους πλουσίους Ντυκομπό που

έμπορευονται βούτυρο, αγνά και τυριά. Οι Ντυκομπό έχουν ένα κορίτσι, την ώραία Σολάνζ. Είμαι τρελλά ερωτευμένος μ' αυτή και σκέπτομαι να τη ζητήσω σε γάμο. Θα μου πείτε βέβαια πως όποιος είναι νέος, όμορφος, έξυπνος και πλούσιος δεν έχω κανένα φόβο πως ή πρότασή μου θ' απορριφθή. Ναί, κύριε, αλλά ή ώραία Σολάνζ είναι πολύ δύσκολη, και α: έρχοσε πολλούς θαυμαστάς της.

— Δεν καταλαβαίνω καθόλου, σε τι μπορώ να σας φανώ χρήσιμος τότε.

— Θα ήθελα να με συνοδεύσετε ως εκεί. Θα πάμε μαζί και θα προσπαθήσετε να με άνοδείξετε σπουδαίον άνθρωπο. Θα κάνετε οικειοθελώς τον άδελφό, για να φαίνονται έγω πειδ επιδέξιος, θα κάνετε γκάφες στα πόδια, άτζαμοσύνες στο χορό. Θα λέτε διαρκώς βλακείες για να φαίνονται τα δικά μου λόγια έξυπνα. Η νέα που θα μάς προσέχει και τους δύο θα γοητευθή στο τέλος από μένα, γιατί μπρός στην κακοκοιρία σας και στη βλακεία σας τα προτερήματά μου θα φαίνονται σπουδαιότερα.

— Κύριε Φλανσόν, έχω εξασκήσει πολλά επαγγέλματα άφ' ότου άπολύθηκα άπ' το στρατό, αλλά αυτή τη δουλειά δεν την δοκίμασα ποτέ. Έν τούτους δέχομαι.

— Λοιπόν θα πάμε αύριο.

— Ναί, αλλά πρέπει άτοιμασθώ...

— Θα σας δώσω δικά μου ρούχα.

— Μά δεν έχωμε το ίδιο άνάστημα...

— Τόσο το καλλίτερο. Είμαι πιο ύψηλός και πιο παχύς από

σας. Όταν φορέσετε λοιπόν τα ρούχα μου, θα πλέετε μέσα σ' αυτά και θα είσθε κομικός. Έτσι θα φαίνεται περισσότερο ή δική μου ή χάρις και ή κομψότης. Όσον άφορ ά τα παπούτσια, έχετε τον μεγάλο πόδι άπ' το δικό μου. Έτσι θα ύποφέρετε και θα κοιταίνετε ίσως και το δικό μου το παράστημα και το βάδισμα άρχι μεγαλειότερη χάρι.

— Σύμφωνα σ' όλα.

— Σας περιμένο λοιπόν αύριο το πρωί, θα φύγωμε το βράδυ.

Έπί τρεις εβδομάδες ο Φλανσόν και ο Φλορύ φιλοξενούντο στους Ντυκομπό.

Στο τένας ο Φλορύ ήταν το κορόιδο των δεσποινίδων, άφηνε να του φύγουν όλες ή μπάλλες, και άν κατά τύχη έβριχε μ' αυτός καμιά το έκανε για να σπάση τη μύτη της αντίπαλός του. Άντιθέτως ο Φλανσόν έθριάμβευε, επιτύχαινε σ' όλα, φαινότανε Θεός!

Στο τραπέζι ο Φλορύ δεν άνοιγε το στόμα παρά για να φάγη, ένθ' ο Φλανσόν διηγότανε άνέκδοτα κι έλεγε έξυπναλογισμάγνια, κλειμμένα από έικογραφημένες επιμερίδες.

Το βράδυ ένθ' ο Φλανσόν κρατώντας σφιχτά τη Σολάνζ είχε το ρεκόρ στο ταγκό και στο φοξ-τρού, ο Φλορύ μ' ένα σκόκιν φαρδύ σαν σακί και με τάποδια σφιγμένα στα παπούτσια του φίλου του χόρευε πηδώντας, πατούσε τις ντάμες, έσχιζε τα φορέματα, τουμάριζε στο πατώμα!

Στο μπρίκι ο Φλορύ συμβουλευό-

τανε τους άλλους παίκτας ένθ' ο ύποψήφιος γαμβρός, κατά τη λέγειν των Ντυκομπό, έπαιζε σαν «Θεός».

Μά λίγα λόγια οι προσκεκλημένοι με άρχηγό τη Σολάνζ τον κατενθουσιασμένον με τον Φλανσόν. Όσο ο Φλορύ ήταν βλάκας, άδέξιος, κομικός τόσο αυτός ήταν έξυπνος, επιδέξιος χορευτής και σπόρτσμαν τέλειος.

Ένα βράδυ ο Φλορύ πήγε να φορέσει το φαρδί του πριν να κατέβη στο φαγί, όταν μπήκε ο Φλανσόν.

— Έ! λοιπόν; του είπε ο Φλορύ. Είσαι εύχαριστημένος; Εξοικε πώς παίζω εύσυνεδήτα τον ρόλο μου;

— Πολύ καλά, άγαπητέ μου Φλορύ, πολύ καλά! Είμαι γοητευμένος μαζί σου. Η Σολάνζ με βρίσκει θελκτικό και έξυπνο, έν τούτους διατάζω ακόμα να τη ζητήσω έπίσημα. Δεν έχω μόνι λείπει για να έπισφραγίσω τον θρίαμβό μου.

— Από μένα δεν πιστεύω νάχετε παράπονα, κάμνω ότι μπορώ για να σας εύχαριστήσω.

— Για τα πόδια, το παιχνίδι, το χορό πάμε καλά, μά για το πνεύμα, για την εύφυία δεν είμαι πολύ έξασφαλισμένος.

— Άλλά στο τραπέζι δεν άνοίγω το στόμα μου παρά για να φάγω και για να πω καμιά κουταμάρα.

— Ακριβώς. Προσπαθήστε λοιπόν να πείτε μεγάλες βλακείες, θάστε τόσο κομικός στα λόγια όσο είσθε και στην εμφάνιση. Έτσι έγω θα θριαμβώσω και ή Σολάνζ θα το προσέξω.

— Καλά! σάς το ύπόσχομαι!

— Λοιπόν, άρεβουάρ σε τραπέζι.

Η Σολάνζ τη βραδυά αυτή ήταν θαυμασία. Ο Φλορύ πρόσεξε την έμορφή της και γοητευθήκε και καπρινιαρίστηκε. Γιατί λοιπόν να κινή τον βλάκα και τον άδελφό μπρός σ' αυτή την κοπέλλα; Τί λίγες ψυχολιψίδες; Ά δχι, δχι, έτελειώσε. Θάλλαζε ρόλο και θα τους έδειχνε πούς είνε. Άς πήγαινε στο διάβολο ο Φλανσόν!

Έπηρε λοιπόν την άπόφασί αυτή ή Φλορύ και στο τραπέζι άρχισε να έκφράζει τις πιο ύψηλές ιδέες. Είπε τα πιο έξυπνα λόγια Μίλησε για Σοπερχάουσερ, Νίτσε και Μπέκον, άπήγγειλε Κλωντίλ και Φρανσι Ζάρμ. Ύστερα κάθισε στο πιάνο και έπαιξε θαυμασία Σούμαν και Ντεμπισσώ...

Στο μεταξύ αυτό ο Φλανσόν μιλούσε σιγανά με την Σολάνζ.

Έξαφνα όμως ο Φλορύ είδε πως παρ' όλα αυτά δεν τον προσέχουν, σκέφθηκε πως δε φέρθηκε καλά στο φίλο του και προσαιζόμενος πονοκέφαλο, τραβήχθηκε στο δωμάτιό του.

Τί βλάκας πούεμαι! μονολογούσε καθισμένος στο κρεβάτι. Δεν κράτησα το λόγο μου. Δεν ήμουν ά συνεπής στους όρους μας. Ο Φλανσόν θα με διώξει χωρίς να μου δώσει τις δυό χιλιάδες φράγκα και θάχη δική ο άνθρωπος. Φάνηκα παληάνθρωπος!

Έξαφνα χτύπησαν στην πόρτα.

Ο Φλανσόν μπήκε μέσα όλος χαρά. Άγκάλισε τον Φλορύ και τον

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΑ ΡΟΔΑ ΤΟΥ ΣΑΔΔΗ

Της Ντεμπόρντ Βαλμέρ

Σε προηγούμενο φύλλο μας έδημοσιεύσαμε την τραγική ιστορία της ποιη- τρίας Βαλμώ Ντεμπόρντ. Δίνουμε τώρα το καλύτερο παιδικό τραγούδι της μεταφρασμένο από το συνεργάτη μας και έκλεκτο ποιητή κ. Στεφανό Δάφνη, χάρη του Μ. Μπουκέτου.

Ήθελα ρόδα σήμερα να φέρω σου, ο γλυκερά μου, κι έβαλα τόσο μπλόκα στη ζώνη μου για σένα που οι κόμποι της εσπάρσαν και πέρασαν όλα χάρη σου... Έφυγαν με τον άνεμο που έφίσεε μανιασμένα.

Στη θάλασσα σκορπίστηκαν και δειχτηκε άναμμένη το ρέμ' ακολουθήσανε να μη φανούνε πιά, μα ή ζώνη που τα κράταγε έν' δλη εύδιασμένη: Στην άγκαλιά μου άκούμπησε, να πιξή τη μυροδιά!

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΟΥ ΥΠΗΡΕΤΗ

Του F. Montesquieu

Το σπίτι το αγίασμα και σφάλια τη σάλα και τώρα στέκω κι' άγρυπνώ στού άπέντη τ' αγαθά. Ο σκύλος του σπιτιού ο πιστός, στην πόρτα ξεπλωμένος, έχει περσότερο από με τα μάτια του κλειστά.

Το σντρεβάνι τούλεισα, την έδωσα τη λάμπα, και τα μαχαιροπήρονα τα κλείδωσα κι' αυτά, και μες στη σκοτεινή οιαπή, κει που τελειώη ή ράμπα, κυλούνε στο ξερό χωμά τα δάκρυα μου ζεστά.

Δε θάβρω την άνάπανη παρ' στον τάφο, Θε μου! Πρώτη φορά το κάλεσμα θάναί γλυκό για μέ: Όταν βαθεί, κάτω στη γής, θ' άκούσω τ' όνομά μου και θ' άπαντίσω «Κύριε» μά θάσαι σύ, Θεέ!

ΣΤΡΟΦΕΣ

Του Jean Moréas

Σάν έρθη το χινόπωρο και φύλλα πεθαμένα στού γκρεμού μύλον πέσουνε τη στέργα την πλατειά, και μες στις άδειες πόρτες του θα οδρλιάζουν μανιωμένα τ' άγρια, κι' όπου στέναξεν ή πέτρα του ή βαρεία.

Θα πάω μονάχος να σταθώ στο έξωμ κείνο μέρος στον τοίχο άγνάντια, που ο κισός τότε σκεπάσει ο γέρος, κι' όρα πολλή, στα σκνθρωπά νερά θα βλέπω κάτω την όψη μου με τη στενή γαλήνη του θανάτου.

Ω, έν τοι άδέρφος σντρεφός, άδίαφρος καπνέ, έλω πως σού μοιάω λίγο: Είμαι ή ζωή σου μιάς στιγμής, άφανισμένη έμέ, μά άπ' τη φωτιά, όποις και σν, κινάω άργά να φύγω.

Έ, για να ζήση ο άνθρωπος τα γόνάτα του άς λνώνη και σάτχη όλο άς μαζώνη. Έμεις οι δυό άσυνκίνητοι, καπνέ μου, άς άρεβούμε ψηλά ν' άφανιστούμε!

Μεταφράσεις Στεφ. Δάφνη

φιλούσε σαν τρελλός.

— Εύχαριστώ! Εύχαριστώ! Εύχαριστώ!

— Γιατί;

— Άρραβωνιάστηκα, άρραβωνιάστηκα. Η Σολάνζ με δέχθηκε.

— Ά!

— Απόψε άγαπητέ μου, παίζατε το μέρος σας θαυμασία!

— Έγώ; Πώς;

— Μ' όλους τους συγγραφείς που άραδιάσατε, με τις άπαγ- γελίες, και το πιάνο σας, έκάνατε την έντοπωσι τρελλού, γελοίου, φαρμαρόνου. Κανείς δεν ήξερε τους συγγραφείς σας. Και οι σίχιοι σας; Τί γελοίοι! Και το κομμάτι που παίζατε άκατανόητο!...

Όλοι οι προσκεκλημένοι παραδέχθηκαν πως δεν συνήνεσαν ποτέ πιο ήλιθιο άνθρωπο από σας. Η Σολάνζ μου μάλιστα, ή γλυκερά μου Σολάνζ, παρ' όλγόν να σκίαση άπ' τα γέλια, πίσω άπ' τη βαντάλια της. Μά ύψηλάτε θεός! Ύπεργελοός! Ύπερβλάξ!

Ο Φλορύ είχε μείνει άναυδος. Αυτό πείδ δεν το περιμένα.

— Και τώρα, του είπε ο Φλανσόν μπορείτε να φύγετε. Θα σας δώσω πέντε χιλιάδες φράγκα. Τίς άξίζετε. Μ' έκάματε εύτυχισμένο, είσθε άμύητος όταν κάνετε τον βλάκα... πάω να δώ τη μνηστή μου... γεία σας!...

Idem

ΤΑ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

ΟΙ ΓΟΗΤΕΣ ΤΩΝ ΦΕΙΔΙΩΝ

Άπό το βιβλίο του περιηγητού Α. Καλμέτ.—Οι άρχαιοι όφρο- δασταί και οι σύγχρονοι.—Ο Ίνδος με τον κόβρα.—Ένα θανάσιμο πείραμα.—Οι φειδοκνηγοί της Γαλλίας.—Πώς πολιάζονται με τα δηλητήρια.

Γιά τους γόητες των φειδιών—τους ανθρώπους που μπορούν να ήμερώνουν και γυμνάζουν τα πιο φοβερά έρπετά—έχουν γραφεί πολλά. Νεώτερες όμως πληροφορίες μάς δίνει ο περιηγητής Α. Καλ- μέτ με το βιβλίο του «Τά Δηλητήρια». Άρχίζει, από την άρχαία έραχη. Οι Ρωμαίοι όνόμαζαν Ψύλλους (Ψύλλοι λαός της Διβύης) τους ανθρώπους που είχαν επάγγελμα να γοητεύουν τα φείδια και να γιαντρώνουν τα δαγκώματά τους. Και ήσαν φημισμένοι πάντοτε.

Τους άναφέρουν ο Στράβων, ο Πλούταρχος ο Πρόσπερος Άλπίνος. Αί Ίνδοι είνε ή πατρίδα τους. Ύπάρχει μάλιστα μια άρχαιο- τάτη φυλή Ίνδων, όνομαζόμενη Μάλ, που ήμερώνει και πωλεί φεί- δια εις τα διάφορα ζωολογικά Μουσεία του κόσμου. Οι γόητες είνε γνυμένοι κίτρινη στολή, με πλατύ σαρίκι στο κεφάλι και χειρίζον- ται τα τρομαρά φείδια Κόβρα με άξιοθαύμαστη επιδεξιότητα. Όσοι ταπεινώνται επέρασαν από λιμάνια των Ίνδων ή της Κεϋλάνης εί- δαν σκηνάς, σαν εκείνη που διηγείται ο περιηγητής Ροντά:

«Στάς 6 το βράδυ, ένας Ίνδος γόης ήρθε στο πλοίο μας. Ήταν πολύ φτωχικά ντυμένος. Στο σαρίκι του έφερε τρία φτερά και γύρω στο λαιμό του διάφορα κομπολόγια και φυλαχτά από τα όνομαζό- μενα στη Σενεγάλη Γκρί-Γκρί. Μέσα σ' ένα ριχό κάνιστρο είχε ένα Κόβρα—φείδι που έχει κίτρινους κύκλους γύρω από τα μάτια του και φαίνεται σαν να φορή ματογυάλια, πολύ φαρμακερό. Ο Ίνδος έποποθετήθη σ' ένα μέρος του καταστρώματος. Έπιβάται και ναύται έμάθενήκαμε γύρω του και περιμέναμε το θέαμα.

Ο Ίνδος βάτρε κάτω άνοιχτό το κάνιστρο. Μέσα διακρίνεται κουλουριασμένος ο Κόβρας. Ο γόης κάθεται σε μικρή άπόστασι, βγάλει από τον κόρφο του ένα είδος κλαρινέτου και άρχίζει να παίζει ένα σκοπό άργό, θλιβερό, μονότονο... Το φείδι κουνιέται σιγά σιγά μακραίνει και σηκώνεται. Δεν αφήνει όμως το κάνιστρο. Άρχίζει ν' άνησυχί, προσπαθεί ν' άναγνωρίση το μέρος στο όποιον βρίσκεται, ταράσσεται, τεντώνει το λαιμό, όργίζεται, φουά δυνατά ή σφυρίζει και πετά έξω τη λεπτή δικαλωτή γλώσσα του. Όρμει πολλές φορές σαν να ήθελε να φθάση το γόητα, τρέμει συχνά ή μάλ- λον κάνει ξαφνικά πηδήματα... Ο γόης έχει τη ματιά καρφωμένη στο φείδι και το κοιτάζει με έκτακτη προσήλωση... Ύστερ' από 10 12 λεπτά περίπου, ο Κόβρας γίνεται ήσυχότερος και σε λίγο άρ- χίζει να λιχνίζεται σαν να αισθάνεται την άσχη και μονότονη μου- σική, σαλεύει γρήγορα τη γλώσσα του με μεγάλη ζωηρότητα. Καθώς περνά ή ώρα, τον πιάνει νύστι. Τα μάτια του, που στην άρχή έκείταζαν να νικήσουν το γόητα, έγειναν σχεδόν άκίνητα και σαν από το βλέμμα του μαγευμένα. Ο Ίνδος έπαφελείται της στιγμής εκείνης, να πλησιάση σιγά το φείδι χωρίς όμως να πάψη να φουά τ' όργανό του και έγγίζει πρώτην μέν φοράν τη μύτη του Κόβρα, δεύτερη δε τη γλώσσα του.

Αν και τούτο δεν διαρκεί παρ' μία στιγμή, ο Κόβρας έξαλει- ρεται, άναμνιάζεται και ο γόης μόλις προφταίνει να τραβήξη πίσω, για να μη δαγκωθή από το φείδι που πετάγεται μπροστά με όρμη. Έπειδή είχαμ άμφιβολία αν ο Κόβρας αυτός είχε τα δόν- τια του και έπομένως αν πράγματι ήπληχε κινδύνος για τον Ίνδο να τον πλησιάση, ύποσχεσθαι ένα Ισπανικό χινόσο ραβδί αν άφινε το φείδι να δαγκάση δυό κόττες. Ο Ίνδος δέχεται. Περνάμε μία κόττα και την παρουσιάζουμε στον Κόβρα. Ορμή, τη δαγκώνει και την αφήνει. Η κόττα φεύγει ταραγμένη. Μετά 8 λεπτά της ώρας ή κόττα τεντώνει τα πόδια και πεθαίνει. Δεύτερη κόττα δαγκώνε- ται από το φείδι δυό φορές. Μετά 8 λεπτά πεθαίνει και αυτή.

Μερικοί γόητες παρουσιάζουν φείδια με βγαλμένα δόντια, τα όποια τότε είνε άκίνητα. Πολλοί όμως γόητες μεταχειρίζονται Κόβρας με άπειραχτη τη δηλητηριώδη συσκευή τους. Ξέρουν καλά τις συ- γήθειες του φειδιού τους και φροντίζουν να μη δαγκωθούν. Με όλα ταύτα την παθαίνουν και αυτοί. Άναφέρονται Ίνδοι που έπέθαναν έπάνω στην παράστασι. Άλλοι, χωρίς εις επανειλημμένους έμβολι- ασμούς κατά του δηλητηρίου επέτυχαν να μην τους πιάνη το φαρ- μάκι του φειδιού, να μένουν άπρόσβλητοι.

Στη Γαλλία υπάρχουν φειδοκνηγοί έξ' επάγγελματος, μάλιστα για τις όχιές οι όποιοι με τους βαθμιαίους έμβολιασμούς γίνονται άνασθητοι στα δαγκώματα των έρπετων αυτών και τα πιάνουν με τα χέρια τους, τα πηγαίνουν στο Δήμαρχο του χωριού και παί- νουν την άμοιβή τους. Διότι οι όχιές στη Γαλλία είνε άπικηρογυμέ- νες, όπως οι λησταί στην Ελλάδα. Ένας Γάλλος φειδοκνηγός, που κατοικεί στην επαρχία Αρμπούα φροντίζει κάθε χρόνο να δαγκωθή μια φορά τουλάχιστον, από νεαρή όχιά, που έχει άδύνατο φαρμάκι. Όσοι φορές έλησμόνησε την προφύλαξή αυτή, ένοιωσε περισσότερο το δαγκάμα της όχιας. Μία φορά μάλιστα εινυδύνεσε να πεθάνη.

Είς το Μεξικό, μερικοί Ίνδοι όνομαζόμενοι Κουλέμπρας κατορ- θώνουν να μένουν άπρόσβλητοι από το δαγκάμα φαρμακερών φειδιών, έμβολιαζόμενοι πολλές φορές με τα δόντια του κροταλία. Οι Ιθαγενείς του Τυβέτάν κάνουν ένεσεις με το έλαιό ενός φυτού «Χέρι φρόνους» που μοιάζει σαν τσουκνίδα.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ Κυρία άναλαμβάνει μαθήματα Γαλλικής. Άπευθυνθήτε εις τή Γραφεία ημών.

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Στόν ύπνο του, τούς είδαν ό Σεβασμιώτατος !
Μεγάλους, κρεατωμένους, γευστικούς...
Όλοι εις την Ζάκυνθο την ξέρανε αυτήν την ιστορία. Είναι χρόνια από τότε. Χρόνια πολλά, πάρα πολλά, πολλά πράγματα άλλαξαν από τότε, μά οι Σεβασμιώτατοι, μού φαίνεται, πως μένανε οι ίδιοι.

Προπαρσκεινόμενοι γιά τόν υπέργειον Παράδεισον, γεύονται μέχρι κόρου τόν επίγειον, προνομιούχος ευφρανόμενοι και απολαύοντες την χώραν ταύτην των πόνων και δακρύων.

Καλοφαγάδες πρώτοι! Λούκουλι κροτίτσας! Κολιόδουλουι πέρτατοι! Ίσως κάθε κανόν να έχη και τας εξαιρέσεις του, εις καμμίαν όμως από αυτές τας εξαιρέσεις δεν υπάγεται ό περιούσιος λόγος "Άγιος ένας ευτρεφέστατος πρώην ποιμενάρχης της Ζακύνθου!...

Είπαμε ότι πάνε, πολλά χρόνια από τότε !
Πάρα πολύ πολλά!... Όλοι οι Ζακυνθιοί το ξέρουν.
Άγαποδες πολύ το καλό φαί. Τι να κάνει! Και πολύ εγαργαλίσθη ό στόμαχός του, όταν ένας καμπάς από την Κέρκυρα, έλθών στη Ζάκυνθο, δι' υποθέσεις του, με συστατική επιστολήν, έκ μέρους του Σεβασμιωτάτου Κερκύρας, του έλεγε εις το τραπέζι, εις το όποιον τόν έκάλεσε, γιά να περιποιηθή τόν έν Κερκύρα συνάδελφόν του :

— Έχουμε έμεις στους Κορφούς, ένα είδος άγγινάρας 'Ιταλικές, αί όποιαι ένομαζόνται «αγόμπου», ως έκ του σχήματος πού έχουν, πού είναι καί άριστούργημα, Σεβασμιώτατε. Άληθινή άμβροσία!...

Αυτό τό είδος δεν υπήρχεν εις την Ζάκυνθο και ό Σεβασμιώτατος θέλησε να τό δοκιμάσθ.

Έγραψε λοιπόν εις τόν Άγιον Κερκύρας, και αφού τόν έπληροφόρησεν ότι ό προστατενόμενός του καμπάς έτυχε κάθε υποστηρίξεως, προσέθηκε με τό τέλος της επιστολής του, την θερμήν παρακλήσιν «όπως του στείλῃ λίγους αγόμπους».

Αν και άπόρρητον ό Κερκύρας; ποιμενάρχης διά την παράδοξον παρακλήσιν του συνάδελφόν του, έν τούτοις, έπειδή ή παράκλησις ήταν ένθερμος, την εξέτασεν άσχολιστάτος.

Προσκάλεσεν άμέσως, τό λοιπόν τόν διάκονό του και του παρήγγειλε, όπως του φέρει, έντός της ήμέρας, όλους τούς «αγόμπους» της πόλεως και ει δυνατόν και της περιφερείας.

Πράγματι λοιπόν, ως τό βράδυ, καμμία δεκαριά «αγόμπου», δηλαδή... καμπούρηδες (όπως λένε τούς καμπούρηδες στην Κέρκυρα) μαζεύτηκαν εις τό προθάλαμον του Σεβασμιωτάτου.

— Να έλτε έτοιμοι αύριο, να φύγετε γιά την Ζάκυνθο, έλεπε ό Δεσπότης εύλογών τας εύσεβείς καμπούρας, των προσκλινόντων

κρυφών, των αγόμπων...
— Γιατί, σεβασμιώτατε ;

— Θα σάς στείλω εις τόν Σεβασμιώτατον Ζακύνθου.

— Και τί μάς θέλει, Σεβασμιώτατε; έτόλμησε να ερωτήσῃ κάποιος.

— Ο Δεσπότης δεν τό είδε και' αυτός τί θα τούς έκαινε, ένόμισεν όμως ότι θα ήδύνατο γιά να τό συμπεράνῃ :

— Μά μού φαίνεται πως θέλει, γιά να σάς γιατρέψῃ !

— Θα μάς σιδηρώσῃ τίς καμπούρες, πά να πῇ, έσκέφθησαν...

Όταν οι καμπούρηδες έφθασαν στην Ζάκυνθο, έσπευσαν άμέ-

σως εις την Άρχιεπισκοπήν, όπου τούς υπεδέχθη, καί την εύρεθείς στην είσοδο, ό μάγειρος του Άρχιεπισκόπου.

— Πώς έδω ; τί θέλετε ;

— Μας έστειλεν ό Άγιος Κερκύρας.

— Και γιάτί ;

— Τόν παρακάλεσε θερμώς ή Α. Σεβασμιότης ό Άγιος Ζακύνθου.

Ό μάγειρος έξεπλάγη, αλλά δεν είναι έργον των μαγείων να έξερευνούν τας βουλές των άρχιεπισκόπων!... Έσπευσε λοιπόν τό αναγγείλῃ ό ίδιος εις την αγιότητα του.

— Σεβασμιώτατε, ό Άγιος Κερκύρας έστειλε τούς...
— Να, έξω, βάλε τούς στο φρέσκο και ήξε τους διάκονοι να είναι δροσεροί.

Ό μάγειρος — όπως κάθε καθώς πρέπει μάγειρος κάθε Σημίου — πάντοτε πειθήνιος, ώδήγησε τούς καμπούρηδες εις την αλήν! έκει ήτο άρκετή δροσιά. Έπειτα άνέβηκεν έω; την κορυφήν έγγεμισεν ένα καζάνι νερό, και τό άδειασε άπάντο στό κεφάλι, τούς καμπούρηδων, πού καθόντουσαν κάτω στην αλήν, στό ύπό το παράθυρα πεζούλια.

Τρομάξαν οι καμπούρηδες και μερικοί άρχισαν να διαμαρτυρώνται στό μάγειρο.

— Αυτή είναι ή παραγγελία του Δεσπότη, τούς έλεγε έκείνος δικαιολογούμενος.

Έκείνοι τά έχασαν :

— Ή παραγγελία του Δεσπότη !

— Θα εινε ή θεραπεία, πού θα μάς κάνει, έλεγε ένας ! Καί λιαβες πά να κῇ :

— Μά πως ! Έτσι χωρίς να μάς τό πῇ ! Τι εινε αυτό !

— Να μάς πῇς άμέσως στό Δεσπότη ! Ντελέγκου στό Δεσπότη τούς άκούς ! Πήγαινε μας τώρα στο Δεσπότη!... Σούμπατο !

Τούς είδε και στόν ύπνο του ό Σεβασμιώτατος !

Μεγάλους, κρεατωμένους, γευστικούς !

Νά σιγοβράζουν σε χαμηλή φωτιά, με βούτυρο άρκετό και πατημένους λίγο στό αλάτι ! Θα εινε άμβροσία. Καλά το έλεγε ό παπάς!... Αφού ή κοινές άγγινάρες εινε νόστιμες, φαντάσσομαι οι «αγόμπου» τί θα εινε!...

Η χάρις του Θεού, μετουσιωμένη μέσα σ' άγγινάρες !

Ετοιμάζονταν να φρονάξῃ τόν μάγειρον, να του έξη κι' ένα

μπουκάκι, από τό πειό διαλεχτό κορσί, σάν θα του παρατίθεντο με γευρεμένοι, ζεστοί, άχνίζοντες δρεζί και νοστιμιές διαν άνοιχῇ ή πόρτα του γραφείου του και μπαίνει ό μάγειρός του, μεσ,

λεν ό Άγιος Κερκύρας...
— Α, ναί ! Νά πάρες ένα καλό μαχαίρι και αφού χωρίς κεφάλια τούς από τό κοτσάνα.....

Μπορούσῃ ! Διαβολικός θόρυβος άκούστηκε ξαφνικά άπό τό διάδρομο, άπ' έξω. — Οι καμπούρηδες τρομαγμένοι, πανικόβλητοι σπρωχνόμενοι, άλληλοπυθόμενοι, κυλίστηκαν κάτω από την σκά-

— Θα μάς σιδηρώσῃ τίς καμπούρες !

— Θα μάς σιδηρώσῃ τίς καμπούρες !

— Θα μάς σιδηρώσῃ τίς καμπούρες !

— Θα μάς σιδηρώσῃ τίς καμπούρες !

— Θα μάς σιδηρώσῃ τίς καμπούρες !

— Θα μάς σιδηρώσῃ τίς καμπούρες !

— Θα μάς σιδηρώσῃ τίς καμπούρες !

— Θα μάς σιδηρώσῃ τίς καμπούρες !

— Θα μάς σιδηρώσῃ τίς καμπούρες !

— Θα μάς σιδηρώσῃ τίς καμπούρες !

— Θα μάς σιδηρώσῃ τίς καμπούρες !

— Θα μάς σιδηρώσῃ τίς καμπούρες !

Η ΑΝΕΚΔΟΤΗ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Οι άπαντήσεις μου, δοσμένες καθαρές κι' έκφραστικές, έπιδιορθώθηκαν από τόν άνακριτή σε κορακίστικη δικαστική γλώσσα κι' ύπαγορευήκανε άπ' αυτόν στο γραμματέα του σχεδόν, όπως τές είχα είπει, μά όμως παραμορφωμένες κι' άρρωστηρισμένες.

Είχα είπει :

1. Όι έκφραζόμενες από μέ άρχες στην 'Απόκρισή μου μπορεί να μήν ήταν σύμφωνες με τές άρχες της «Σημερινής» 'Ανατολικής 'Ορθόδοξης 'Εκκλησίας, όμοιμένες όμως ήταν σύμφωνες με έκείνες της θρησκείας του Χριστού στο Εβγγέλιο.

2. Ότι προσέτι έκφραζόντας τες δεν έβρισκα τη «Σημερινή» 'Ανατολική 'Ορθόδοξη 'Εκκλησία, προσκάλεσα τό «Σημερινό» 'Ανατολικό 'Ορθόδοξο κλήρο και τούς 'Ορθόδοξους λαούς να ξαναέμβουν στή θρησκεία του Χριστού, από την όποία τούς έθεωρούσα παραστρατισμένους — αυτό όμως τό έκαμα χωρίς να βάλω την 'Εκκλησία (1).

3. Ότι τέλος ή κατηγορία πως έγραψα πράγματα αντίθετα στό χρηστό ήθη ήταν μά ήλίθια, άισχρή, άνάξια γιά κάθε άπάντηση κατηγορίας. Τά ήθη μου έπρόθεσα εινε παραδειγματικά και θα έσυμβούλευα τούς κατηγορούς μου να μέ μιμηθούν, αντί να μέ κατηγορούν. Γράψα τα, είπα, Κε 'Ανακριτά! Ό άνακριτής όμως άνήλθηκε να γράψῃ την τελευταία αυτή άπάντησή, χαρακτηρίζοντας την προσβλητική. Έγώ όμως δίκαια την έκαμα, γιάτί σε προσβολή άπαντούσα.

Στες 8 του Σεπτεμβρίου 1868 πληροφορήθηκα πως στην Κωνσταντινούπολη, έπειτ' από παραστάσεις του Πατριάρχη, ή Τουρκική Κυβέρνηση είχε κατασχέσει 30 αντίτυπα της 'Αποκρισής μου, σταλμένα στους συνδρομητές μου. Έκαμα τότες διαβήματα στην Τουρκική Κυβέρνηση γιά να πάρω πίσω τά φύλλα μου, μάταια όμως : ό Πατριάρχης χρησίμευε περισσότερο στό Σουλτάνο, παρά ό Λαοκρατής.

Στες 2 του Οκτώβριου (ν. η.) τό Συμβούλιο του Πλημμελειοδικείου του 'Αργιστολίου ύποστηρίζοντας την κατηγορία της Συνόδου μού έκαμε γνωστό ότι μ' έγκάλεσε στό Κακοεργολογείο. Έκαμα έφεση γ' αυτή την άπόφαση στό 'Εφετείο Κερκύρας, όπου ή έφεσή μου άπορρίφθηκε.

Η άπόφαση της άπορρίψεως του 'Εφετείου με ξανάστρεψε στό Κακοεργολογείο με τ' άκόλουθα θέματα κατηγορίας :

1. Ότι είχα κατακρίνει τές σαρκαστικές.

2. Ότι είχα κατακρίνει τά έμποδία, πού βάνουν οι παπάδες στους γάμους.

3. Ότι είχα κατακρίνει τό μοναχικό βίο.

4. Ότι είχα κατακρίνει τό άνάθεμα, πού ή 'Εκκλησία μας ρίχνει (σ' όλο σχεδόν τό ανθρώπινο γένος) την πρώτη Κυριακή της Μεγάλης Σαρακοστής.

5. Ότι είχα άρνηθῇ στους ξερολόγους παπάδες μας τή δύναμη το υ λ υ ε ι ν και δε σ μ ε ι ν τές άμαρίες.

6. Ότι είχα παρακαλέσει τό Θεό να γκντώσῃ τόν κόσμο από τούς παπάδες.

7. Ότι είχα μιλήσει ενάντια στη λατρεία των εικόνων.

8. Ότι είχα άρνηθῇ τά θαύματα των Άγιων.

9. Ότι είχα μιλήσει ενάντια στη λατρεία των ανθρώπινων λειψάνων.

10. Ότι είχα άρνηθῇ την προεστία των Άγιων κοντά στό θεό.

11. Ότι τέλος είχα δηλώσει πως τό Εβγγέλιο εινε άλλοωτερό από τούς αντίγραφους του μεσαιώνα, ξαναθεωρημένο και φθαρμένο από άλλους δότερα.

Έτσι τό 'Εφετείο, σάν γνήσια κόρη της Συνόδου, έπιδιορθωνε κι' έλάττανε την κατηγορία, κόβοντας την σε μερίδες και όρίζοντας την σ' έντεκα θέματα, πολύ καθωρισμένα, αντί στα τρία άόριστα της Συνόδου ! Ε υ τ υ χ ι σ μ ε ν η Σ υ ν ο δ ο ς π ο υ β ρ η κ ε σ τ ο υ ς δ ι κ α σ τ ε ς σ ο υ σ υ ν ν ε ρ γ α τ ε ς !

Θά μπορούσε βέβαια να ειπῇ κανείς πως παρόμοιες κατηγορίες δε φέρνουν πολλή τιμή στους έφευρέτες τους. Αυτό όμως λίγο έν διαφέρει. Σταλμένος λοιπόν τελειωτικά στό Κακοεργολογείο, δε μού έμεινε άλλο, παρά να σκεφθώ γιά την ύπερ'σπιή μου. Άμέσως έγραψα και δεν είχα καθόλου σκοπό να μέ σώσω, αλλά να υποστηρίξῃ τές άρχές μου, άδιαφορώντας γιά τή φυλάκισή, πού μού φοβόταν οι αντίπαλοί μου.

(Ακολουθεί)

Σημ. Λασκάρι. 1) "Αν αυτή ή έκφραση «Σημερινή» τόσο προσεκτικά ειναι

παρηκταμένη από τόν άνακριτή, δεν εινε ή βέλτιστη κι' όμοιογία πως ειναι παρηκταμένη από τόν άρχικό Χριστιανισμό, — τί εινε λοιπόν ;

ΥΠΟΣΗΜ. ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ: Στή συνέχεια του προηγούμενου φύλλου του

παρηκταμένη από τόν άνακριτή, δεν εινε ή βέλτιστη κι' όμοιογία πως ειναι παρηκταμένη από τόν άρχικό Χριστιανισμό, — τί εινε λοιπόν ;

παρηκταμένη από τόν άνακριτή, δεν εινε ή βέλτιστη κι' όμοιογία πως ειναι παρηκταμένη από τόν άρχικό Χριστιανισμό, — τί εινε λοιπόν ;

παρηκταμένη από τόν άνακριτή, δεν εινε ή βέλτιστη κι' όμοιογία πως ειναι παρηκταμένη από τόν άρχικό Χριστιανισμό, — τί εινε λοιπόν ;

παρηκταμένη από τόν άνακριτή, δεν εινε ή βέλτιστη κι' όμοιογία πως ειναι παρηκταμένη από τόν άρχικό Χριστιανισμό, — τί εινε λοιπόν ;

παρηκταμένη από τόν άνακριτή, δεν εινε ή βέλτιστη κι' όμοιογία πως ειναι παρηκταμένη από τόν άρχικό Χριστιανισμό, — τί εινε λοιπόν ;

παρηκταμένη από τόν άνακριτή, δεν εινε ή βέλτιστη κι' όμοιογία πως ειναι παρηκταμένη από τόν άρχικό Χριστιανισμό, — τί εινε λοιπόν ;

παρηκταμένη από τόν άνακριτή, δεν εινε ή βέλτιστη κι' όμοιογία πως ειναι παρηκταμένη από τόν άρχικό Χριστιανισμό, — τί εινε λοιπόν ;

παρηκταμένη από τόν άνακριτή, δεν εινε ή βέλτιστη κι' όμοιογία πως ειναι παρηκταμένη από τόν άρχικό Χριστιανισμό, — τί εινε λοιπόν ;

παρηκταμένη από τόν άνακριτή, δεν εινε ή βέλτιστη κι' όμοιογία πως ειναι παρηκταμένη από τόν άρχικό Χριστιανισμό, — τί εινε λοιπόν ;

παρηκταμένη από τόν άνακριτή, δεν εινε ή βέλτιστη κι' όμοιογία πως ειναι παρηκταμένη από τόν άρχικό Χριστιανισμό, — τί εινε λοιπόν ;

παρηκταμένη από τόν άνακριτή, δεν εινε ή βέλτιστη κι' όμοιογία πως ειναι παρηκταμένη από τόν άρχικό Χριστιανισμό, — τί εινε λοιπόν ;

παρηκταμένη από τόν άνακριτή, δεν εινε ή βέλτιστη κι' όμοιογία πως ειναι παρηκταμένη από τόν άρχικό Χριστιανισμό, — τί εινε λοιπόν ;

παρηκταμένη από τόν άνακριτή, δεν εινε ή βέλτιστη κι' όμοιογία πως ειναι παρηκταμένη από τόν άρχικό Χριστιανισμό, — τί εινε λοιπόν ;

παρηκταμένη από τόν άνακριτή, δεν εινε ή βέλτιστη κι' όμοιογία πως ειναι παρηκταμένη από τόν άρχικό Χριστιανισμό, — τί εινε λοιπόν ;

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΟ ΚΑΛΕΣΜΑ

(Ό γνωστός νέος ποιητής κ. Τέλλος "Άγροσ" είχε την καλοσύνη να χάρισῃ στο «Μπουκέτο» τό κατωθι άνέκδοτο ποίημά του).

"Όταν στή φύλτα μου τά δυό τά χέρια σου στανέρω,
λέυτερά πιά στα μάτια σου τή σκέψη κυνηγώ,
λέυτερά στή ματόφυλλα τά χείλια μου τυπώνω,
και τό άβούλο κεφάλι σου στόν όμο μου λυγρό,
τήν ύπαρξή σου άπάντο μου γλυκά σά να διπλώνω.

"Εγώ, δεν ξέρω, μά δοχισα, — τ' άκούς ; — να τόν φοβάμαι
τόν σκοτεινό, πού αντίκειν μας ζυγώνει, τόν Καιρό :
μακριά άπ' τόν άφανέροτον έχθρό, πές πού να πάμε ;
— γιάτί δια, δια φυλάει, μαζι να οθούν τά καρτερώ...
— "Ω Άγάπη, κάλλιο, να πονή τό πέραμά του κάμε !

Κ' έσύ, τήν τριδίπλη άγκαλιά δε θέλω να σαλεύς,
ας φοίξῃ μόνο από κρυφούς τ' άγέλι σου ληνμούς.
Τή μετρημένη, λιγιστή χαρά μη φαρμακεύς,
μέ τύφεις και μ' άνήσυχους παιμούς, με διαταμούς :
κ' εινε δια μάτια, κι' άνεμος και σάχητη, — ά! μήν πιστεύς

Μόνο τό χείος τ' άχόταγο, τ' άκούς πού έχει καρτέρι,
παινοτινά άπ' τή σκέψη μας ζητώντας μοιρασιά ;
Σύντομος ώδες ! ποτέ πιά (μπορεί ποτέ ! πούς ξέρει !)
να τήν ξαναβῇ ή άγάπη μας τή θεία σας ζεστασιά,
τ' όλέθριο μέσα μας σά βγή τής χειμωνιάς τ' άστέρει ;

Τέλλος "Άγρος

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Κι' έτσι, πάει, πού λές, άγάπη μου, τό καλοκαίρι...
Καθε ώρατο στην όμορφιά του άλλου
θυσιαστήρι, γιά να μή τό φτάσῃ
τό χλωμό φθινόπωρο, κι' απέκει
ό βαρύς χειμώνας τό χλωμόσῃ.

...Κι' έτσι, πάει, πού λές, άγάπη μου, τό καλοκαίρι...
Κι' έγώ πούγα μά καλή καρδιά,
και τήν άνοιξα τό καλοκαίρι,
σάν λουλούδι δλόδροσο,
δε βόηκα δικό μου ταίρι...

Κι' έτσι, πάει, πού λές, άγάπη μου, τό καλοκαίρι...
Καί τώρα τό κρύο τό φθινόπωρο,
πού δια τάβρε νοσταλγία,
— τί κι' αν τά μαράνη δλότελα ; —
φτάνει πούνα άδελφωμένα,
και ξανά τήν άλλη άνοιξῃ
θα βρεθῇ άγαπημένα...

Μά μένα πού με μαράτωσε
τό γλυκό τό καλοκαίρι,
μω' στή μέρα τώρα, μω' στα σάβανα,
τι άλλο μπορεί να με γλυκάνῃ,
παρά ένας στίχος, πού νοσταλγία
τώρα, πού ό χειμώνας φτάνει...

Κι' έτσι, πάει, πού λές, άγάπη μου, τό καλοκαίρι...
Χρίστος Γεωργιάδης

ΔΗΛΩΣΙΣ

Έπειδή πολλοί φίλοι μας έρωτούν δια τί βιβλία της βιβλιοθήκης μας δεν κυκλοποιούνται δια των βιβλιοπωλείων, γνωρίζομεν εις

αύτους ότι αί έκδόσεις μας αποτελούν μηχανισμόν παράστημα του περιοδικού και έκδίδονται αποκλειστικώς δια τούς φίλους του οι

όποιοι δύνανται να τάς προμηθεύονται έκ των Γραφείων μας.

ΘΑΥΜΑ! ΚΑΤΑΠΛΗΘΕΙΣ! ΘΡΙΑΜΒΟΣ!

Στο «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» λίαν προσεχώς θ' άφηγηθούν τά συγγραμμά

τεμα και πλέον χαρακτηριστικά έπεισόδια της ζωής των οι γνωστό

τεροι Έλληνες καλλιτέχαι, δημοσιογράφοι, λόγιοι, ξηγάροι, γλύ

πται, ήθοποιοι, καθήγηται του Πανεπιστημίου, στρατιώται, κυρία

του κόσμου, φημίνισται...

Καθένας τού, και από ένα ή δύο συγγραμμά, τρανικά, παρά

δοξά, κομμάτι, ύστερα έπεισθία τους.

Οι κ. κ. Μελιός Κοντοναγής, Γ. Καρανταγής, Αθ. Εύτασις,

Ν. Καλοεργολογός, Χαρ. Βολιγής, Δουκ. Κ. Ροδόφ, Σ. Στάης, Στ.

Πάσης, Στ. Μετακτάς, Νικ. Νεβίδης, Αλ. Παπαδοστασίον, Θ. Σο

φύλης, Γ. Παπαδόπου, Στρω. Σκουλούδης, Γεωργ. Χιτζηδάκης, Καρ

λίδης, Αντ. Χαρατζάνης, Λάδρος, Κ. Παλαμάς, Ι. Γρυπάρης, Γ. Δοσί

νης, Μ. Μαλακτάς, Α. Προφύρας, Θ. Βελιανός, Γε. Σεβασμιός,

Αμ. Αρματοπούλου, Στ. Μελάς, Τιμ. Μωραϊτίδης, Παντ. Χρόν, Γ.

Βλάχος, Γ. Πάπ, Αλξ. Φιλαδέλφει, Αμ. Βεάνης, Χριστ. Νέζο,

Μήτσος Μυράς, Α. Μητροπούλος, Μαρ. Βαρθολομής, Διοτ. Λαυράκης, Ι.

Ίακωβίδης, Ν. Αντράς, Κ. Μαλάς και αί κ. κ. Μαρία Κοτοπούλη,

Κυβέλη Θεοδωρίδου, Άρτεμις Κυριακίδη, και άλλοι και άλλοι θα σας

άφηγηθούν και τό χαρακτηριστικό, τό ενδιαφέρον, τό όμορφο, ένα άνε

δοτό τους, τό πειό ενδιαφέρον...

Σταμ. Σταμ.

ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Δεν είχα προφθάσει όμως να καθίσω κοντά στη Μίνα, όταν και πάλιν αντήχησε το σκληρό εκείνο γέλιο, από τας επάλξεις του πύργου. Οί λυκοί απήντησαν σ' αυτό μ' ένα γενικό ουρλιαχτό και προχώρησαν.

Οι πιο μεγάλοι από αυτούς επήδησαν θαρραλέα μέσα στην ούλη και στάθηκαν απότομα κυττάζοντας τον άέρα.

Τά αλογα χλιμίντριζαν φοβισμένα, παραπονετικά χτυπούσαν δυνατά τη γη με τὰ πέταλά τους, προσπαθούσαν να σπασούν τὰ σχοινιά και να φύγουν.

Τό χλιμίντρισμα αυτό ξεηρέθισε τούς λυκοί. Έκει πίσω υπήρχε τροφή γι' αυτούς, αλλά έδισταζαν να προχωρήσουν. Ο φόβος της φωτιάς τους κρατούσε σ' άποστάσι.

Δεν θά λησμονήσω ποτέ τό κύτταγμά τους με τὰ σπιθοβόλα μάτια τους.

Μας κύτταζαν παράξενα, άγρια, μοχθηρά. Πόσοι ήσαν δεν ξέρω να πώ. Στην αύλη είχαν μπει περί τούς τριάντα, οι πιο σωματώδεις και τολμηροί. Πίσω τους όμοις άκολουθούσε όλόκληρη άγέλη, κοπάδι όλόκληρο.

Οι μπροστινοί δεν τολμούσαν να προχωρήσουν. Τούς έσπρωγχαν όμοις φαίνεται έκείνοι που συνοστίζονταν όπισω του και άνάγκασαν γιά μία στιγμή να ρθούν κοντήτερα μας. Μας έδειχναν τὰ σουβλερά τους δόντια και άνοιγαν πειναλέα τις μασέλες τους.

Φοβισμένη ή κ. Μίνα μού έφίξε τό χέρι.
— Θά πηδύσουν έπάνω μας! Ψιθύρισε έντρομη.
Πραγματικώς διατρέχαμε τόν κίνδυνο αυτό, γιάτί τό κοπάδι ήταν μεγάλο, συνωθεύτο διαρκώς πρὸς τό μέρος μας και μās περιέκλειε από παντού.

Ήτο πλέον καιρός δράσεως.
Αρπάξα ένα άναμμένο χονδρό ξύλο και τό έτίναξα έναντίον της πρώτης σειράς τών λυκών.

Ένα άγριο ουρλιαχτό άκούστηκε τότε και όλόκληρη άγέλη τραβήχτηκε πρὸς τὰ πίσω έντρομη.

Συγχρόνως δέν έχασα καιρό. Τράβηξα τό περιστροφό μου και πυροβόλησα χωρίς να σκοπεύσω. Ή σφαίρα μου δέν πήγε χαμένη. Χτύπησα κάποιον σωματώδη λυκό, με πυρό τριχωμα, άγριο και τρομερό και τόν έξπλωσε κάτω.

Συνέβη τότε ότι έπεριμένα. Οί άλλοι λυκοί ρίχτηκαν στὸν τραυματία και τόν κατακοιμάτισαν. Έγινε γύρω του μία άγρία πάλη, πάλη πεινασμένων θηρίων, τὰ όποια ξεηρέθισε ή πείνα και ή δίψα του αίματος.

Αρκοῦσαν όμοις ένας λυκος σ' ένα κοπάδι, άνέλαιστο; Διαρκώς έφταναν από τό δάσος και νέοι από αυτούς, είχαν πλημμυρίσει όλόκληρο τόν πρὸ τοῦ πύργου χώρο.

— Δέν έτρεπε να πυροβολήσετε, μού εἶπεν ή κ. Μίνα.

— Έχετε δίκιο, τήλεπα. Εμύρισαν αίμα, τούς άνοιξε τήν όρεξη και θά γίνουν τώρα πιο επιθετικοί, πιο θρασεῖς...

Ταυτοχρόνως άκούσαμε ψηλά στὸν πύργο κάποιον όποιο θρόισμα, όμοιο μ' εκείνο που κμάνει τό μετάξινο φόρεμα, ένα γρήγορο και φευγαλέο φρού φρού.

— Κατεβαίνουν! εἶπεν ή κ. Μίνα κ' έκλεισε τὰ μάτια της.

Ενῷ τὰξά ψηλά, αλλά δέν διέκρινα τίποτε μέσα στο σκοτάδι.

Έξαφνα όμοις στο βάθος της αύλης άντίκρουσε κάτι να κινείται, κάτι να πλησιάζει, άπαράλλαχτο σάν γυναικεία σιλουέτα.

Ήσαν ή άδελφές τοῦ κόμητος;
Τά αλογα ποδοκροτούσαν λυσσασμένα, οί λυκοί ξαναγύριζαν με

έκκοφαντικά ουρλιαχτά...

Επέταξε ένα δεύτερο άναμμένο δαυλό.

Στό φωτεινό τόξο που διέγραφε πρὶν πέσει μεταξύ τών λυκών, διέκρινα τρεις γυναίκες, τρεις κυρίες υπερόχου έμορφίας, αἰθέρες, όνειρώδεις, νά στέκονται στο άλλο άκρο της αύλης.

Ένοιωσα μία άνατριχίλα.

Ήσαν αυτές!...

Έξαφνα μία βροντή έχασε τόν γέριχο μεσαιωνικό πύργο να άντιβούιση και να σεισθή όλόκληρος. Έταράχθημεν. Δέν είχαμε άντιληφθή ότι έν τῷ μεταξύ είχε συννεφιάσει ο ούρανός.

— Άν βρέξη τήν έχουμε άσχημα, εἶπα.

Συνεχώς άστραπές εφώτιζαν γύρω μας τούς έτοιμοόρπους τσίχλους, οί λυκοί ουρλιαζαν άπαίσια, μά δέν τολμούσαν να πλησιάσουν...

Γιά μία στιγμή ή τρεις λευκές σιλουέτες τών άδελφών τῶν κόμητος χάθηκαν, σάν να διαλύθηκαν μέσα στο σκοτάδι.

Η κ. Μίνα ήταν τρομερά όχηρή. Ή άστραπές και ή βροντές είχαν σταματήσει τώρα. Ήσαν περασμένα μεσάνυχτα και μία γαλήνη, μία μαύρη και έρεβώδης γαλήνη, είχαν άπλωση γύρω.

Τό κρύο είχε πέσει.

— Θά βρέξη, ψιθύρισεν ή κ. Μίνα.

— Όχι, τής εἶπα. Θά χιονίση. Στά ύψηλά αυτά μέρη τό χιόνι εἶνε κάτι πολύ συνηθισμένο...

Πραγματικά λεπτές νιφάδες χιονιοῦ άρχισαν να πέφτουν. Σιγά σιγά επύκνωναν, έγινοντο πειὸ μεγάλες, έδαβαν κάτω από τό λευκό τους σάβανο τὰ πάντα...

Και οί λυκοί, οί λυκοί ουρλιαζαν διαρκώς.

Εἶδα τήν κ. Μίνα να γονατίζει και να προσεύχεται. Ένῳρα άμέσως τόν λόγον γιά τόν όποιον τό έχασε αυτό. Άν άντί γονατῶ έπεφτε βροχή, θά μās έσθυνε τήν φωτιά και οί λυκοί δέν θάφταν από ήμās οὔτε ίχνος!

Εὐτυχώς είχαμε μαζέψει άρκετά ξύλα και διατηρούσαμε τη φωτιά μας καλά...

Ήσυχολούμην άκριβώς σ' αυτή τη δουλειά όταν πρόσεξα ότι ή κ. Μίνα είχε προσηλωμένο τό βλέμμα της ψηλά, πρὸς τό χιόνι που έπεφτε πυκνό.

— Τι κυττάζετε; τήν ρώτησα, μά δέν μοῦδωσε άπάντησι.

Κύτταξα τότε ψηλά, πρὸς τήν διεύθυνσι τοῦ βλέμματος της και διέκρινα κάτι παράδοξο. Ή νιφάδες τοῦ χιονιοῦ σφιγγορριζαν παράξενα κ' άρχισαν να πέρουν σχήμα άνθρωπίνων σωματων.

Συνέβαινε άκριβώς ότι με τό φῶς τοῦ φεγγαριοῦ και τήν όμίχλη αἰλοτε, άπαράλλαχτα όπως τὰ διηγείτο ο Ιωνάθαν τὸ ήμερολόγιό του.

Ήσαν πάλιν Έκείνες, ή άδελφές τοῦ κόμητος!

Σιγά-σιγά ή σιλουέτες των διεγράφησαν καθαρά άνάμεσα στο χιόνι που έπεφτε. Τώρα είχαν στοθή πειὸ κοντά μας και τις έβλεπα καθαρά. Ήσαν λιγροές, έμπορφες, με γοιτενικά, μά και σκληρά μάτια, με φιλήδωνα κατακόκκινα χείλη, με δόντια σουβλερά και κατασπαρα...

Δέν έφριξαν οὔτε μία ματιά σέ μένα. Κύτταζαν τήν κ. Μίνα και τής χαμογελοῦσαν με μία σατανική γλυκύτητα.

Η κ. Μίνα έμενε βουβή, άφηρημένη, τελείως προσηλωμένη σ' αυτές.

Κι' αυτές γελοῦσαν, γελοῦσαν πάντα, και έγνεφαν ή μία στην άλλη και έδειχναν τήν κ. Μίνα και φωνές κρυστάλλινες, γλυκές και άνατριχιαστικές έβγαιναν από τὰ χείλη τους.

Έπειτα προχώρησαν μερικά βήματα άκόμη και ή τρεις μαζί μ' εἶχαν κάμει, τήν κύτταζαν με τό ίδιο πάντα χαμόγελο στο χέλι και τής εἶπαν με τήν κρυστάλλινη φωνή τους:

— Άδελφή!... Άδελφή!... Έλα μαζί μας! Έλα! Έλα!...

Τήν στιγμή αυτή όμοιογῶ πὸς φοβήθηκα, πάσσε το αίμα μου! Φοβήθηκα γιά τήν κ. Μίνα. Μολονμένη καθὸς ήταν άπό τὸν κόμητα μορούσε να σηκωθή και να τις άκολουθήσει. Έγινε πρὸς τό μέρος της, τήν κύτταξα και ή καρδιά μου ήσυχωσε κάπως.

Η κ. Μίνα δέν ήταν, εὐτυχώς, έντελῶς δική τους. Στό πρόσωπο της έγραφεζόταν ή βδελυγμία, ή απέχθεια και τό τρόμο...

Τότε άρπαξα ένα άναμένο ξύλο, έπληρα και ένα κομμάτι άγίου άρτου, και προχώρησα πρὸς τὰ τρία αυτά φαντάσματα με θάρρος.

(Ακολουθεί)

ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ !..

Από τοῦ μεταπροσεχούς φύλλου άρχίζει τό νέον μυθιστόρημα τοῦ Μπράμ Στράουκερ τοῦ συγγραφέως τοῦ «Καπετάν Βρυκολακας»

«Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΨΕ»

Θά σās γοιτεύση, θά σās συναρπάξη, θά σās δάση τὰς τριχιάς τοῦ τρώμου, θά σās κμάη να περιμένετε κάθε βδομάδα τοῦ «Μπουκέτο» με άσυγκράτητη, με τρελλή άνυπομονησία.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

“Ο τί έρωτικά λόγια, γεμάτα λατρεία, άντηλλάσσοντο, τί έξομολογήσεις, τί έναγκαλισμοί!

“Ο δὸν Διάξ έμοῦγκριζε από τη λύσσα του, καθώς έβλεπε, έκει ψηλά τό νέο ζευγάρι ν' άνταλλάσσει τὰ γλυκύτερα τών φιλημάτων.

“Α, άν εἶταν έλεύθερος!...

“Άρχισε να παραληρή και ή μανία του έφθασε μέχρι παροξυσμοῦ, παραφροσύνης. Δάγκανε τό φίμωτρο που τόν έπνιγε και δέν τόν άφινε να φωνάξη. Έμοιαζε σά φίδι που τό σκοτώνανε. Έξαφνα σπάθηκε άκίνητος κ' ένα διαβολικό χαμόγελο ρυτίδωσε τό άπαίσιο έκείνο πρόσωπο.

Ένα από τὰ σκονιά που τόν κρατούσαν δεμένον είχε χαλαρωθή και τό δεξί του χέρι άρχισε να κινείται κάπως έλεύθερα.

Τότε, με ύπομονή, με άλλεπάλληλες άπεγνωσμένες προσπάθειες δοκίμασε να τό έλευθερώσει. “Ο ιδρώτας έτρεχε ποτάμι από τό πρόσωπο του. Έφριξε μία ματιά πρὸς τό παράθυρο, αλλά δέν εἶδε τίποτε καινούργιο.

— Καλά, εἶπε μέσα του, εξακολουθεῖτε τις κουβέντες σας. Κάντε μου αυτή τη χάρη. Γιά ένα τέταρτο της ώρας ξεχάστε τὰ όλα και παραδοθήτε στον έρωτα! Ή εκδίκησής μου δέ θ' άργήση να έλθη!...

“Ο κόμης Δέλιος άφου διασκέλισε τό παράθυρο τοῦ δωματίου της Δολόρας σάτθηκε άκίνητος και κοίταξε μέσα. Ή Στεφανίνη έκλεισε παράμερα βλέποντας τήν κυρία της που σέ λίγο έμελλε να τη χωρίσει κ' έκείνη γονατισμένη πρὸς τό προσεχηντήριό της έκρυβε τό θελκτικό της πρόσωπο μέσ' στὰ χέρια της προσευχομένη.

Ακούγοντας τὰ βήματα τοῦ Δέλιου, άνασκήρτησε, αλλά εξακολούθησε τήν προσευχή της.

“Ο κόμης άχρίασε κ' ένα σύννεφο θλίψης του σκέπασε τό πρόσωπο, επειδή νόμισε πὸς ή Δολόρα έδίαζε να τόν άκολουθήσει.

Έγονάσσε τότε μπροστά της και τής εἶπε με τρέμουσα φωνή:

— Εἰστε έλεύθερα, κυρία, να άποφασίσετε. Θέλετε να μ' άκολουθήσετε ή όχι! Καμιά συμφωνία δέ σās ύποχωρώνει μαζί μου. “Οσοιδήποτε και εἶνε ή απόφασή σας θά υποκύψω και θά τήν σεβασθῶ.

“Η δόνα Δολόρα σηκώθηκε, πλησίασε τόν κόμητα κ' άκουμπώντας τό χέρι της στὸν όμο του τοῦ εἶπε κοκκινίζοντας:

— Δὸν Δέλιε, τη στιγμή αυτή, στην προσευχή μου, ύποσχέθηκα στο θεό να εἶμαι πιστή σύζυγός σας... ύποσχέθητε τώρα και σεις ότι δέ θα με κάνετε να μετανοήσω που σās έμπιστευόμην τήν τιμή μου.

— “Α, έκανε έκείνος με φωνή γεμάτη άγαλλιαση, τό όρκίζομαι πρὸς τό θεό!

“Η Δολόρα έσκυψε πρὸς τόν γονατισμένο εὐπατρίδη και τόν έφίλησε στο πρόσωπό του.

— Ζὰς άνήκω γιά πάντα, τοῦ εἶπε, πάρτε τώρα τήν σύζυγό σας, άγαπητέ Δέλιε!

— “Οχι! Εφώναξε έκείνος παράφορα, μη μ' όνομάζετε πιά έτσι! Χάρης στο θεό πουδὸς να καταθέσω τώρα πρὸς τὰ πόδια σας τούς τίτλους της ευγενείας μου, οί όποιοι δέν ύστεροῦν κανενός άλλου εἰς λαμπρότητα. Παραδόσατε τό μέλλον σας, πολυαγαμένη Δολόρα, όχι στὸν άλήτη Δέλιον, αλλά στο Γοδεφρίδο Φρενουά, κόμητα της Τούν, βαρώνο τοῦ Άγιου Άμάνδου, λοχαγὸ τών βέλγων Σωματοφυλάκων και ίπποτή τοῦ Χρυσομάλλου Δεράτος.

— Αδιάφορο, άπάντησε χαμογελῶντας έκείνη, εγὼ τόν Δέλιο άγαπῶ και θά τόν άκολουθοῦσα εἴσω κ' άν εἶταν φτωχός και καταφρονημένος χωρίς στέγη και πατρίδα. Γιά μένα θά εἰστε πάντοτε ο Δέλιος που πρωτογνώρισα.

— Άς φύγουμε! εἶπε ο κόμης άγκαλιάζοντας τήν με πάθος.

Έκείνη τότε έτρεξε πρὸς τη Στεφανίνη, που είχε άναυδή σέ δάκρυα και τήν έφίλησε. Ή θαλαμηπόλος τότε κ' αυτή γέμισε με φιλήματα και δάκρυα τὰ χέρια της κυρίας της.

— Άλλοίμονο! εἶπε ή Στεφανίνη, ένα προαίσθημα μού λέει ότι δέν θα σās ξαναδῶ πιά.

Τη στιγμή έκείνη ή φωνή τοῦ Λαντρώ άκούστηκε από κάτω:

— Σπεύσατε, άφέντη, ο καιρός περνά!

“Ο κόμης με τήν Δολόρα στην άγκαλιά του διασκέλισε τό παράθυρο από κάτω ο Λαντρώ κρατούσε τη σκάλα. Τό κατέβασμα δέν εἶταν επικίνδυνο γιάτί ή σέληνη φωτίζε τό μέρος.

Σέ λίγο ο Δέλιος πατούσε τη γη με τό πολυτίμο φορτίο του. Τη στιγμή δέ που ο Λαντρώ υπεκκίνητο και υπέρβαλε τὰ σεβάσματα του στη νεαρά του κυρία, έκείνη ηθοῦσε με χάρη στην κομψή σέλλα τοῦ αλόγου της.

Τίποτε δέν είχε κινήσει μέσ' στὸν πύργο. “Ο κόμης κ' ο Λαντρώ άνέβηκαν κ' αυτοί στ' αλογα των κ' όλοι μαζί έχαρτήσαν με τό χέρι τη Στεφανίνη που στεκότανε στο παράθυρο τοῦ δωματίου της Δολόρας.

Έξαφνα ή θαλαμηπόλος έβγαλε μὰ τρομερή κραυγή. Εἶχε δῆ με προβάλει μέσ' από τη σκά ένας άνθρωπος. “Ο άνθρωπος αυτός εἶταν ο δὸν Διέγος ο όποιος επί τέλους είχε καταρθώσει να λύση τὰ δεσμά του.

— Φύγετε! εφώναξε ή θαλαμηπόλος.

Μά τήν στιγμή έκείνη μία λάμψης άστραψε, μία έκπυροκρότησις άκούστηκε και τό αλογό της Δολόρας, χτυπημένο από μία σφαίρα, έπεσε χάμω.

Ένα γέλιο, ένας βουηθμός άντήχησε κ' ο Διέγος με τό μαχαίρι του μέσ' στὰ δόντια δρησε έναντίον της Δολόρας, αλλά ο Δέλιος πρόφτασε και σήκωσε τήν έρωμένη του ψηλά, στὸν άέρα, ένῳ συγχρόνως κεντώντας τό αλογό του έφραγε σάν άστραπή, άκολουθούμενος από τό Λαντρώ.

“Ο Διέγος ώρμησε τότε πρὸς τήν πόρτα τοῦ πύργου. “Άρχισε να χτυπά με τὰ πόδια του, με τὰ χέρια του και με τό κοντάμι τοῦ τουφεκιού του.

Ή Στεφανίνη από τό παράθυρο, με μία άπάθεια μοναδική πρὸς σ' αυτή τήν τρομερή περιπέτεια, παρακολουθοῦσε με τό βλέμμα τούς φυγάδες.

Τέλος χάθηκαν πίσω από ένα ύψωμα.

— Εσώθηκαν! φώναξε βγαίνοντας ένα στεναγμό άνακουφίσσεως' εσώθηκαν!

Έκείνη τη στιγμή ή πόρτα τοῦ δωματίου άνοιξε κ' ο Διέγος, άπαίσιος, φρικώδης με τό όπλο του στὰ χέρια της φώναξε:

— Άλλά εσύ, εσύ που τὰ έτοιμάσες όλα, θά πεθάνης!

Και έπυροβόλησε.

Ένας κοβαλλάρης που καλπάζοντας έτρεχε πρὸς τόν πύργο, άκούοντας τόν πυροβολισμό αυτό άναλογίστηκε:

— Χτυποῦνται λοιπόν στὸν πύργο;

Και κέντησε τ' αλογό του με δλη του τη δύναμη.

“Ο κοβαλλάρης αυτός εἶταν ο Τρουξέλλος.

Μόνος από όλους τούς συντρόφους του είχε τήν τύχη να ξανάβρη τό αλογό του, που τό είχε δώσει ο κόμης κ' άφήνοντας τούς άλλους γύρω από τὰ έρείπια της καλύβας, ξεκίνησε γιά τόν πύργο.

“Όταν έφθασε τέλος πρὸ τοῦ πύργου βαθύ σκοτάδι εἶταν γύρω άπλωμένο, γιάτί τό φεγγάρι είχε δώσει πιά. Μέσα όμοις στὸν πύργο βασίλευε έξαιρετική κίνησις. Τὰ φῶτα πηγαυνοσερχόντουσαν πίσω από τὰ παράθυρα κ' άκούγοντόνταν οί θαλαμηπόλοι που έτρεχαν και ροτούσαν άνήσυχτοι ο ένας τόν άλλον τί συμβαίνει, ένῳ ή πόρτα τοῦ πύργου γιά πρώτη φορά—εἶταν διάπλατα άνοιγμένη.

Μεταξὺ τών φωνῶν ο Τρουξέλλος άναγνώρισε και τη φωνή τοῦ δὸν Διάξ.

— Ζή! εἶναι έλεύθερος! φώναξε γεμάτος χαρά.

Καθὸς όμοις έπήγε να προσδεῖ τό αλογό του σ' έναν κριό που εἶταν κ' άπ' τό παράθυρο της Δολόρας, ένοιωσε να στάξει στο μάγουλό του κάτι τό υγρό και χλιαρό. Και όμοις δέν έβρεχε.

Δεύτερη σταγόνα έπεσε στο πρόσωπο του, και σέ λίγο κ' άλλη.

“Ο Τρουξέλλος, κάτω άπ' τό φῶς που έπεφτε κάτω άπ' τό παράθυρο τοῦ ίσογειοῦ άγγίξε με τό δάκτυλό του τό υγρό αυτό και κοίταξε.

Εἶταν αίμα!

“Ο Τρουξέλλος έκανε δύο βήματα πίσω, με καθὸς τό φῶς έπεφτε άπάνω στο χῶμα, εἶδε ότι όλο τό έδαφος μπροστά του εἶταν πλημμυρισμένο από αίμα! Κι' αυτός όλόκληρος εἶταν γεμάτος σταγόνες αίματος.

Κάτι ένοιωσε να τόν πνίγη και έκανε πίσω. Συνάντησε τότε τη μεταξένια άνδροσκάλα, που τη σάλευε ο άνεμος και, από ένα ένστικτο κινούμενος, άρχισε να τήν άνεβαίνει. “Όταν έφτασε στο συντημένο παράθυρο σάτθηκε με τὰ μάτια άπλανή, κρυστάλλωμένα...

“Ο Τρουξέλλος έγινε κάτωχρος. Θέλησε να φωνάξη αλλά δέν μπόρεσε, θέλησε να φύγη αλλά τὰ πόδια του είχαν κολλήσει κάτω.

Και επί ώρα πολὺ έμενε έτσι, χωρίς να σαλευεί. Άλλά έξαφνα, σέ μία τεραστία προσπάθεια συντρίβοντας όλους τούς άόρατους δερμούς που τόν κρατούσαν δεμένον εκεί ώρμησε σάν τρελλός, σάν μανιακός! Εἶταν τρομερός!

Μ' ένα πήδημα βρέθηκε πρὸς στο πτώμα που τό άγκάλιασε και άρχισε να τό φιλεῖ με τρυφερότητα.

Εἶταν ή Στεφανίνη!

Στήν άρχή ο Τρουξέλλος μέσ' στην άπελπισία του, τής μιλούσε γλυκά, τής άπαλάει με τὰ κεκραδαστέρια όνόματά, ζητούσε τη συγχώρησή της γιάτί δέ μπόρεσε να τήν προστατεύσει και της έδινε χίλιες δυο ύποσχέσεις γιά τό μέλλον.

Έπειτα άρχισε να τήν ρωτά πους εἶταν ο δολοφόνος της και με δάκρυα και όδυμούς της ξανάλεγε διαρκώς τό όνομα τοῦ Δέλιου, γιάτί είχε σχηματίσει τήν ιδέα ότι αυτός είχε σκοτώσει τη σύζυγό του.

Τέλος παραδόθηκε στο κλάμμα του κ' έσάπηνσε. Άνακίθησε έχοντας πάντα μέσ' στην άγκαλιά του τό άγαπημένο του πτώμα.

Έν τῷ μεταξύ στο ίσόγειο τοῦ πύργου ή σκηνή είχε άλλεζεί όλη. Από παντού έφταναν αλογα και άνθρωποι όπλισμένοι, σάν να έπρόκειτο να ξεκινήσουν γιά πόλεμο. Θαλαμηπόλοι έτρεχαν με τούς πυροσῦς των έδω κ' εκεί και τὰ σκαλιά χαλούσαν τόν κόμο με τὰ γαυγίσματά τους στις αύλές τοῦ πύργου.

(Ακολουθεί)

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΕΝΔΕΣ ΤΟΥ ΕΚΟΥΕΝ

ΤΟΥ ΛΕΟΝ ΓΟΖΛΑΝ

Θά σας έτυχε ίσως να περάσετε απ' τόν δρόμο του Βορρά, ό όποιος διέρχεται διά του Σαιν-Λενίς. Στο δρόμο αυτό στ' άριστερά βλέπει κανείς ένα πυργίσκο από σχιστόλιθο και τείχη παλαιά που τά σκεπάζει σήμερα πλέον ό κισός. Άκόμη υπάρχει κοντά σ'αυτά ένα παμπάλαιο παρεκκλησάκι με χωματιστά τζάμια. Στο μέρος αυτό ύπήρχε άλλοτε τό περίφημο Παρθεναγωγείο του Έκουέν.

Τό Παρθεναγωγείο του Έκουέν τό είχε ιδρύσει ό Μέγας Ναπολέων επί της αυτοκρατορίας του, υπέρ των θυγατέρων των άνδρων ούρων του στρατιωτών, οι όποιοι εις αντίταλλαγμα του αίματος που έχυσαν υπέρ της πατρίδος είχαν πάρει τό παράσημον της Λαγώς της τιμής. Η νέες του Έκουέν δεν άνήκαν όλες σε μεγάλες οικογένειες, σε οικογένειες ίσως στρατιωτικής δόξης. Ήσαν έντούτοις εύτυχισμένοι γιατί ή φίλια των δεν άνεγνώριζε διαφορές.

Η κόρη του άνθυπολοχαυό έφώναζε με τό γλυκύτατο όνομα της αδελφής την θυγατέρα του στρατηγού, ή κληρονόμος στρατάχου τινός της Γαλλίας είχε ως έμπιστο της παιδικής της φιλοδοξίας την όρφανήν άπλοο στρατιώτου φονευθέντος εις τό Βαγκράμ. Ο Ναπολέων ένεθάρρυνε την ίσότητα αυτήν. Όταν έπισκεπτετο τό Έκουέν, έχαίρεται με σεβασμό και χωρίς διάκρισι του βαθμού των πατέρων τους, όλες αυτές τίς νέες των όποιων έκαλείτο «πατέρας». Τις έπλησίαζε όλες μ' αγάπη, θυγατέρες στρατηγών και θυγατέρες στρατιωτών και τους έλεγε συγκινημένος:

— Ο πατέρας σου ήταν μαζί μου στη διάβασι του Άγίου Βερνάρδου, έμάχητο πρό δωδεκα ώρων, όταν δε του είπα ν' άποσυρθή αυτός μου άποκριθήκε: «Είπε αδύνατον, έχασα τό πόδι μου και θά μου τό πληρώσουν!...» Νά είσαι λοιπόν καλή, κόρη μου, όπως εκείνος ήταν άνδρείος.

Σέ άλλη πάλιν έλεγε:

— Χαίρε, κόρη μου, ό πατέρας σου προβράσθηκε συνταγματάρχης επί του πεδίου της μάχης!

Σ' άλλες δεν έλεγε τίποτε. Τις έσφιγγε όμως στην άγκαλιά του κι' έκλαιγε.

Μεταξύ τών νέων αυτών μαθητριών ήσαν και τρεις των όποιων ή φίλια ήσαν τόσο στενή, ώστε τίς άνέφεραν ως παράδειγμα.

Η τρεις αυτές μαθήτριες όνομάζοντο Μαρία, Κλαρίσσα και Όρτενσία. Η Μαρία ήταν κόρη ενός φτωχού άνθυπολοχαυό, ό όποιος έχασε την δρασί του από μιά έκπνοσοκρότησι στις έκστρατείες του Ρήνου. Η Κλαρίσσα ήταν κόρη ενός στρατηγού από κείνους τους όποιους ό πόλεμος είχε πλουτίσει και στους όποιους ό Ναπολέων είχε δώσει ήγεμονίας. Η Όρτενσία, ή τρίτη φίλη, ήταν ένδοξοτάτης καταγωγής.

Άγνοώ αν ή τρεις φίλες ήσαν ή καλλίτερες μαθήτριες στο Παρθεναγωγείο. Προόδευαν έν τούτοις ίσα στά μαθήματα και κατά την άπονομήν των βραβείων, μετά τους έξετάσεις, ήσαν βέβαιες πώς θ' άκούσουν νά φωνάξουν στη σειρά τά τρία όνόματά τους. Έπερναν πάντοτε βραβεία και ή τρεις και πάντα έθριαμβεύαν.

Κατά την έορτή της άπονομής των βραβείων ή Κλαρίσσα και ή Όρτενσία έδέχοντα τά συγχαρητήρια των παρισταμένων και κατεχειροκροτούντο. Μόνον ή φτωχή μητέρα της Μαρίας έκλαιγε σε μιά γωνιά της αίθούσης από συγκίνησι.

Χρόνια πολλά έπέρασαν και ή φίλια των κοριτσιών αυτών δεν ελιγότεψε διόλου, αλλά, έξαφνα μιά μέρα έπαθαν μιά σκληρή δομιασία, από εκείνες που και ή άνάμνησις τους γεμίζει με δάκρυα τά μάτια.

Έπρεπε νά χωριστούν! Από τίς τρεις θά έμεναν οι δύο μόνο. Τι έμελλε νά γείνη εκείνη που έφηνε! Τι έμελλε νά γίνουν οι δύο που έμεναν! Καμία πιά εύχαρίστησι γι' αυτές δεν είχαν κι άλλοτε τόσο έπιθυμητές ώρες του βραδυού κάτω από τίς φιλικές του Έκουέν. Έχυναν δάκρυα λυπής καθώς περιπατούσαν πίσω από τά σκεπασμένα από κισούς τοιχώματα του πυργού και τό παρεκκλησί.

Αυτή που έφηνε ήταν ή Μαρία. Έφηνε γιατί είχε παθάν, ή μητέρα της και ό πατέρας της ό άνθυπολοχαγός είχαν άνάγκην της Μαρίας γιά νά τόν συνοδεύη και νά τόν ύποστηρίξη.

— Ας ύποσχεθούμε, είπεν ή Κλαρίσσα, ή κόρη του στρατηγού, που σε λίγο έμελλε νά άναχωρήση κι' αυτή επίσης από τό Έκουέν, γιά νά μη σε μιά λαμπρότερη κοινωνία, ας όριστούμε ότι, όταν αν ής συμβή στη ζωή νά συναντηθούμε μετά δέκα έτη άκριβός από σήμερα κοντά στο μικλίδωμα του Κεραμεικού.

— Ναι, έφώναξε ή Όρτενσία σου τό όρκισμα, Κλαρίσσα, σου τό όρκισμα, Μαρία. Μετά δέκα χρόνια θά βρεθώ στο μικλίδωμα του Κεραμεικού. Θά είσαι εκεί, Μαρία!

— Αμφίβαλλεις, Όρτενσία; αμφίβαλλεις, Κλαρίσσα;

— Γεώργιε, είπεν ή Όρτενσία σε κάποιον από τους κηπουρούς που έτυχε νά είνε εκεί, είσαι μάγκες του όρκου μας: έγώ, ή Κλαρίσσα και ή Μαρία όρκισμάστε νά συναντηθούμε μετά δέκα χρόνια την ίδια ήμέρα, την ίδια ώρα, στο μικλίδωμα του Κε-

ραμεικού.

Και έτσι ή Μαρία άνεχώρησε από τό Έκουέν.

Μετά τρεις μήνας, ή Κλαρίσσα έφυγε κι' αυτή και παντρεύτηκε. Δεν είχε παρόσιι έτος μετά την άναχώρησι της Κλαρίσσας, έτε έφυγε κι' ή Όρτενσία από τό παρθεναγωγείο της κυρίας Καρμάν, τελειώσασα τίς σπουδές της.

Δέκα χρόνια. Δέκα χρόνια περνούν γρήγορα στον κόσμο, και μάλιστα όταν είνε κανείς εύτυχής όπως ή Κλαρίσσα. Όλοι όμολογούν γιά την πολυτέλειαν του μεγάρου της και γιά τους εύγενείς της τρόπους. Τέλος, είχε ριχτεί με τόσο επίδειξι στον κόσμο, με τα άντρα της, έναν από τους πλουσιωτέρους τραπεζίτες της Βάρσας, ώστε σε λίγο είχαν χάσει τά ίχνη της.

Εάν δέκα έτη είνε μιά ήμέρα στη ζωή μιάς εύτυχισμένης γυναίκος τι είνε τότε γιά μίαν μεγάλην δέσποινα όπως είνε ή Όρτενσία που είχε έκατομμύρια, τίτλους και ένα στέμμα άκόμη και κανένα δεν έβλεπε νά στέκη πιά ψηλά απ' αυτή!

Ναι, ή Όρτενσία είχε γίνει βασίλισσα της Όλλανδίας!

Όσο για την φτωχή Μαρία, αυτή δεν είχαν ούτε άμείβα, ούτε μέγαρον, όπως ή Κλαρίσσα και ή Όρτενσία, αλλά μονάχα ένα γέρο τυφλό πατέρα νά τόν κοιμίζει και νά τόν οδηγεί στον ήλιον, οι όποιον τόσοον πολύ άγαπούν εκείνον που δεν μπορούν νά τόν δώδ.

Τέλος δέκα χρόνια πέρασαν και έφτασεν ή ήμέρα, ή έπίσημη ήμέρα που οι τρεις φίλες του Έκουέν είχαν ύποσχεθεί νά συναντηθούν μπρός στο μικλίδωμα του Κεραμεικού, διτιμήποτε και αν τους είχε συμβή στη ζωή τους.

Η ήμέρα αυτή είταν Κυριακή. Είταν φθινόπωρο, οι κήποι του Κεραμεικού είχαν σίκανε κάτω από τά κίτρινα φύλλα.

Ας σταθούμε κοντά στο μικλίδωμα του Κεραμεικού και ας περιμένουμε. Νά ή ώρα, έξη παρά τέταρτο. Κανένας δε φαίνεται έξη παρά πέντε, κανείς άκόμη. Δεν υπάρχει λοιπόν φίλια στη γή!

Έξη ή ώρα παρά ένα λεπτό, αλλά κανείς! κανείς!

Έξη ή ώρα!

Ένα όχημα με τέσσαρα άλογα σωματά και τό πορτάκι άνοίγει.

Μιά κυρία, πολύ νέα άκόμη, κατεβαίνει και κοιτάζει γύρω της. Είνε όραία, έντυμένη πλούσια. Οι διαβάτες την κοιτούν και την θαυμάζουν.

Η κυρία αυτή είνε ή Μαρία, ή φτωχή Μαρία, ή κόρη του άνθυπολοχαυό που είχε τυφλωθεί στην έκστρατεία του Ρήνου. Πώς, είνε τόσο πλούσια; Νά: Η άντιστρατορία κατέρρευσε, ή δέ έκπαρόχησιν απέδωσε στους συγγενείς της Μαρίας όλα τά κτήματα, τά όποια ή έκπαρόχησιν είχε ήμενεί.

Είπαμε ότι δέκα έτη πέρασαν. Η αυτοκρατορία του Ναπολέοντος πέρασε μαζί τους.

Αλλ' ένφ ή Μαρία κοιτούσε γύρω της μιά γυναίκα που φερούσε ένα φτωχικό, αλλά καθαρό φόρεμα την έχαιρέτισε με σεβασμό και την έπλησίασεν με διαταγμό. Ήταν ή Κλαρίσσα! Η Μαρία έπεσεν στην άγκαλιά της.

Η Κλαρίσσα, ή κόρη του στρατηγού, ή πλούσια Κλαρίσσα, ήταν καταστρεμμένη από καιρό. Άτυχε!ς τραπεζίτης έκπαρόχησιν, έφεραν την χρεοκοπία του συζύγου της, ό όποιος τόσαμα.

Θά μου διηγηθής την ιστορία σου στο μεγάρόν μου, διέκρινε ή Μαρία! δεν θά με αφήσης πια. Θά γίνης και πάλι ή φίλη μου!

— Και ή Όρτενσία!

— Και ή Όρτενσία!

— Ζέρεψ τί είτανε! είπεν ή Μαρία στενάζοντας.

— Ζέρεψ τί είνα! έπροςέθεσε ή Κλαρίσσα με δάκρυα.

Στο διάστημα των δέκα ετών, ή φτωχή Μαρία είνε πλούσια βρισκόνταν έξορση στην Γερμανία.

Έξαφνα ένας γεροντάκος τίς πλησίασε:

— Δέν λέγεσθε Μαρία;

— Δέν λέγεσθε Κλαρίσσα;

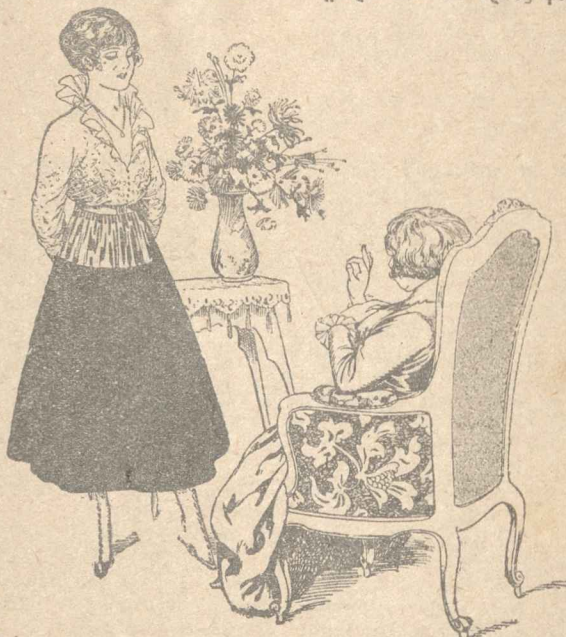
Ήταν ό κηπουρός Γεώργιος, ό μίγρις που είχαν έπισκεπασθεί οι τρεις φίλια κατά τό βράδι του άποχωρισμού στο Έκουέν.

— Αυτό είνε γιά σός και αυτό γιά σάς είνε ό κηπουρός που είνε άφαντος.

Οι δύο φίλες άνοιξαν τά μικρά κουτιά που ό πρώην κηπουρός του Έκουέν τους έδωσε.

Στην πρώτη θήκη βρισκόταν τό μου τό στέμμα της Όρτενσίας, πρώην βασίλισσας της Όλλανδίας και νύμφης του Ναπολέοντος, και στο δεύτερο τό άλλο μου.

Α. Γκοζλάν

ΡΩΣΣΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΠΟΥ ΕΥΩΔΙΑΖΕΙ

ΤΟΥ Θ. ΣΟΛΟΓΟΥΜΠ

Ήταν μιά φορά ένα άρρωστο κοριτσάκι. Ο Θεός διάταξε έναν από τους άγγέλους νά πιά νά χορέψη μπρός στο άρρωστο κοριτσάκι, γιά νά τό διασκεδάση. Ο άγγελος σκέφθηκε πώς δεν ταιριάζει στους άγγέλους νά χορεύουν μπρός στους ανθρώπους.

Άμέσως ό Θεός είδε τη σκέψι του και τιμώρησε τόν άγγελο και τόν μεταμόρφωσε σε μιά βασίλοπούλα, που είνενη τη στιγμή είχε γεννηθή και ό άγγελος λαμόννης έτοι τόν έαυτό του και τόν ούρανόν κι' αυτό τ' όνομά του.

Και τό όνομα του άγγέλου ήταν λευκό και ευωδιάζε. Οι άνθρωποι δεν έχουν τέτοια όνόματα. Έδωσαν στον άγγελο ένα γήινο όνομα βαρύ—και όνόμασαν τη βασίλοπούλα Μαργαρίτα.

Μεγάλασε ή βασίλοπούλα. Μά συχνά ήταν συλλογισμένη, ήθελε κάτι νά θυμηθή και δεν ήξερε τί, μελαγχολούσε και ήταν λυπημένη.

Μιά φορά έρώτησε τόν πατέρα της:

— Γιατί λάμπει ό ήλιος σιωπηλά;

— Ο πατέρας της έγέλασε και δεν άποκριθή

Και ή βασίλοπούλα μελαγχόλησε.

Μιάν άλλη φορά είπτε τίς μητέρας της:

— Τι γλυκά που μυρίζουν τά τριαντάφυλλα μού γιατί δεν βλέπω τη μυρωδιά τους;

— Έγέλασε ή μητέρα, και ή βασίλοπούλα μελαγχόλησε.

Κ' έρώτησε την νταντά της:

— Γιατί δεν μυρίζουν τά όνόματα των ανθρώπων;

— Έγέλασε ή γορη και ή βασίλοπούλα μελαγχόλησε.

Και στη χώρα άρχισαν νά σιγολένε πώς ή κόρη του βασιλιά ήταν κοινή.

Και ό βασιλιάς δεν ήξερε τί νά κάνει γιά νά γίνη ή κόρη του σαν τους άλλους ανθρώπους.

Μά εκείνη πάντα ήταν συλλογισμένη και ρωτούσε παράξενες έρωτήσεις.

Από μακρινές χώρες έφθαναν βασίλοπούλα νά την ζητήσουν, μιά από τις μιλούσαν, κανέναν δεν ήθελε νά την πάρη γυναίκα του.

Ήλθε και ό πρίγκιπας Μαξιμιλιανός. Η βασίλοπούλα του λέγει:

— Έδώ στον κόσμο, κάθε πράγμα είνε χωρισμένο. Η λέξεις ήχουν μόνον, τά άνθη μόνον μυρίζουν.

Όλα είνε έτσι—και πλήττω.

— Τι έπιθυμείς; την έρωτώ ό Μαξιμιλιανός.

Η βασίλοπούλα σκέφθηκε πολύ και είπτε:

— Θέλω νά έχω ένα όνομα που νά ευωδιάξη.

Και ό Μαξιμιλιανός της άπεκρίθη:

— Σου πρόπει ένα όνομα που νά ευωδιάξη, τό όνομά Μαργαρίτα δεν είνε ώραίο μιά οι άνθρωποι δεν έχουν τέτοιο όνομα που σού πρόπει!

Η βασίλοπούλα έλαψε. Και ό Μαξιμιλιανός την έλευθή και την αγάπησε περισσότερο από καθέτι στον κόσμο.

Και της είπτε:

— Μην κλαίς, θά βρω εκείνο που έπιθυμείς.

Η βασίλοπούλα χαμογέλασε και του είπτε:

— Όταν μου βρής ένα όνομα που νά ευωδιάξη, θά φιλήσω τις σκάλες της σέλλας σου.

Κ' έκοκκίνισε γιατί ήταν ύπερήφανη.

Ο Μαξιμιλιανός της είπτε:

— Τότε, θά γίνης γυναίκα μου;

— Ναι, άποκριθή ή βασίλοπούλα.

Και ό Μαξιμιλιανός έφυγε και πάει νά εύρη τό όνομα που ευωδιάζει. Έγώρισε όλη τη γή, έρώτησε όλους τους σοφούς και τους άπλοκούς, και παντού τόν περιέλασαν.

Μά όταν έπέστρεψε στην πόλι που κατοικούσε ή βασίλοπούλα, είνε ένα τέτοιο όνομα, που ευωδιάζει: έγώ δεν τό γνωρίζω, μιά ή μικρή μου κόρη τόχει άκούσει.

Ο Μαξιμιλιανός σκέφθηκε: «Νά, αυτός ό γέρος θά τό γνωρίξη.»

Ο πρίγκιπας διηγήθηκε του γέρου του άσπουμάλη την ιστορία του. Ο γέρος έχασκε, χαμογέλασε και του είπτε:

— Είνε ένα τέτοιο όνομα, που ευωδιάζει: έγώ δεν τό γνωρίζω, μιά ή μικρή μου κόρη τόχει άκούσει.

Ο Μαξιμιλιανός έπληξε στην καλύβα και είδε ένα άρρωστο κοριτσάκι.

Και ό γέρος είπτε:

— Δουλούσα, ό άπέντης έδώ θέλει νά μάθη τό όνομα που ευωδιάζει.

Θυμήσου το και πές το.

Η κόρη χάσκει, χαμογέλασε μιά δεν ήμύρεσε νά θυμηθή τό όνομα που ευωδιάζει.

Και διηγήθηκε πώς είδε στον ύπνο της έναν άγγελο που χόρευε μπρός της και είχε χίλια χρώματα. Και της είπτε πώς την ίδια ήμέρα θά έλθη στην καλύβα ένας άλλος άγγελος και θά

ΣΚΕΨΕΙΣ

ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Γραμμένες την εποχή που είταν

έξοριστος στην Άγία Έλένη)

Όταν σ' ένα Κράτος διαφθαρεί ό λαός, τότε οι νόμοι καταντούν σχεδόν άχρηστοι χωρίς την τυρανία.

Οι βασιλείς της Εύρώπης διοργάνωσαν τους στρατούς των και τους έκαναν όμοιους με τό δικό μου: πρέπει όμως νά ξερόνουν και πώς νά τους οδηγούν.

Ξέρω τέτοια άνέκδοτα γιά τίς αϋλές της Εύρώπης, ώστε, αν τά άπεκάλυπτα θά διασκεδάσα πολύ τους συγχρόνους μου, αλλά δυστυχώς, δεν είμαι σατυρογράφος.

Αν έγγραφε κανένας σύγχρονος την Γλαδία του Όμήρου, κανένας δε θά του έδινε σημασία.

Ο χυδαίος λαός άναζητεί τους μεγάλους όχι γιά τό άτομό τους αλλά γιά τη δύναμή τους. Αυτοί πάλι έναγκαλίζονται τόν όχλο είτε από ματαιότητα, είτε από άνάγκη.

Η άρχαία Έλλάς είχε επτά σοφούς: σήμερα όμως στην Εύρώπη δε βρίσκω κανένα.

Θέλεις νά γνωρίσης τους φίλους σου; γίνου δυστυχής.

Με την τόλμη μπορεί νά τά έπιχειρήση κανείς όλα, όχι όμως και νά τά κατορθώη.

Έκανα πλούσιους όλους τους άξιωματικούς μου: έπρεπε όμως νά ξέρω ότι άμα πλουτίσει κανείς γίνεται φιλόζωος.

Οι γέροι που διατηρούν άκόμη τίς νεανικές των έπιθυμίες, χάνουν από την ύπόληψιν τους εκείνο που κερδίζουν εις γελοiotτητα.

Ο νομιμώτερος βασιλεύς του Κόσμου είνε ή Τύχη.

Μετά την πτώσι μου ή τύχη μου έπέβαλε νά πεθάνω, αλλά συγχρόνως και ή τιμή μου έπέβαλε νά ζώ.

Σ' έναν τόπο που διοικείται καλά, χρειάζεται ή έκκλησία νά δεσποζή και οι ιερείς νά δεσποζόνται: ή εκκλησία πρέπει νά υπάγεται στο Κράτος και όχι τό Κράτος στην Έκκλησία.

Ο μεγάλος άνθρωπος είνε εκ φύσεως άπαθής: λίγα ένδιαφέρεται αν τόν έπαινούν ή αν τόν κατηγόρουν, αυτός άκούει μόνο τη συνείδησή του.

χορέψη και θ' άστράφη με χίλια χρώματα καλλίτερα απ' αυτά που θά είπη τό όνομά του, και τό όνομα αυτό θά σκορπίση γύρω ένα άρωμα γλυκό.

Και ή κόρη αιάθάνη μιά χορά.

Και έπειτα έσακολούθησε:

Μου κάνει τόση χροά νά συλλογίζομαι τον άγγελο αυτόν, μιά δεν μπορώ νά θυμηθώ τό όνομά του. Και αν τό θυμηθώ, θά γίνω καλά άμέσως. Μά τιμή θά θά έλθω.

Ο Μαξιμιλιανός έπληξε στης βασίλοπούλας και ήσαν μαζί στην καλύβα.

Και ή βασίλοπούλα, σαν είδε τη φτωχή καλύβα και τό άρρωστο κοριτσάκι, άποθάνηκε αυτή και την έχάιδε και την διασκεδάσε.

Έπειτα στάθηκε στη μέση της καλύβας και άρχισε νά χορεύη χτυπώντας τά χέρια και τραγουδώντας.

Και τό άρρωστο κοριτσάκι είδε πολύ φως, και άκουσε διάφορους ήχους, κι' έχάρηκε, κι' έγέλασε, και θυμήθηκε τό όνομα του άγγέλου, και τό πρότερον.

Και όλη ή καλύβα ευωδιάσε.

Τότε ή βασίλοπούλα θυμήθηκε τό αληθινό της όνομα, θυμήθηκε γιατί την είχαν στείλει στη γή και χαρούμενη έπληξε στο σπίτι.

Τό άρρωστο κοριτσάκι είνε καλά και ή βασίλοπούλα πανδρεύτηκε τόν Μαξιμιλιανό και όταν ήλθε ό πατέρας, άφού έζησε άσκητά στη γή, έπέστρεψε στην πατρίδα της, στους Ούρανούς.

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΤΕΡΑΤΑ ΜΝΗΜΗΣ

Τὸ χάρισμα δυνατοῦ μνημονικοῦ.—Ἐπεισόδια ἀπὸ τῆ ζωῆ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, Μιθριδάτου, Μ. Ναπολέοντος.—Τὸ μνημονικὸν τοῦ Τρικοῦπη καὶ τοῦ Δηλιγιάννη.—Ὁ καθηγητὴς Δημ. Κοκκίδης καὶ ἡ τεραστία μνήμη του.—Ὁ Ἀναστ. Χρηστομάνος στὸ Χρμῆμα.

Ἡ ἐξαιρετικὴ μνήμη, ἡ γοργή, ἡ μεγάλη, εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ σπάνια φαινόμενα στὰ χρονικά τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας. Ἐν τοῖς ἀναφέρονται σοφοὶ ἐκπλήξαντες τοὺς συγχρόνους τῶν μὲ τὴν ἀπείραν μνήμη τους. Τέτοιοι ἦσαν ὁ περίφημος Ἰταλὸς καρδινάλιος Μελχιοράντε, ἀποθανὼν στὴ Βολωνία τῷ 1848, θαυμά γλωσσολογίας. Μιλοῦσε καὶ ἔγραφε 58 γλώσσας καὶ διαλέκτους μὲ τοὺς ἰδιωματικούς των. Καὶ γιὰ τὸ Μιθριδάτη, τὸ Βασιλεῖα τοῦ Πόντου, λέγεται ὅτι μπορούσε νὰ μιλῇ σὲ κάθε στρατιωτικὴ μὲ τὴν ἰδιαιτέρεῃ του γλώσσα. Εἶχε δὲ ὁ Μιθριδάτης στρατιώτας, ἀνέκοντας εἰς 22 διαφόρα ἔθνη! Γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴν τὴν μνήμη ἐφημίζοντο πολλοὶ Γάλλοι συγγραφεῖς καὶ ποιηταὶ τῶν περασμένων αἰώνων.

Ὁ Κορνήλιος δὲν τὸν ἐκαλοῦσαν νὰ διαβάσῃ καμμιὰ ἀπὸ τίς τραγωδίας του, τὴν ἀπήγγελε εὐθὺς δολόκληρὴ ἀπὸ μνήμης. Ὁ Ρακίνας εἶχε ἀποστηθίσει δολόκληρο ἀρχαῖο Ἑλληνικὸ μυθιστορημα πού τὸ εἶχε διαβάσει κρυφὰ σὲ... σχολεῖο τὸν ἰ. Δύο λόγοι Ἰπποκράτους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὁ Σουαρέ καὶ ὁ Μενεστρέλ ἦσαν ἀξιοθαύμαστα φαινόμενα μνήμης.

Ὁ πρῶτος εἶχε γράψαι 22 τόμους μεγάλου σχήματος καὶ θυμότανε τόσο καλὰ τὸ περιεχόμενό τους, ὥστε ἔφτανε νὰ τοὺς ἀναφέρουν τὴν πρώτη γραμμὴ ἑνὸς κεφαλαίου γιὰ νὰ τὸ πῇ δολόκληρο ἀπὸ μνήμης. Ὁ δεύτερος ὑπέστη θριαμβευτικὰς τὴν ἀκόλουθον περιέργη δοκιμασία: Ἡ βασίλισσα τῆς Σουηδίας Χριστίνα, περνώντας ἀπὸ τὴ Λυὼν ὅπου ἔμενε ὁ Μενεστρέλ καὶ ἀκούσασα γιὰ τὸ καταπληκτικὸν τοῦ μνημονικοῦ, εἶπε ν' ἀπαγγεῖλουν μπροστά του καὶ νὰ γράψουν τριακόσιες λέξεις ἀπὸ τίς πρὸ ἀσυνήθιστες καὶ ἀλλοκοτές τῆς γαλλικῆς γλώσσας. Αὐτὸς τις ἐπατέλαβε μιά-μιά στὴ σειρά, ἔπειτα τις ἐπατέλαβε στὴν ἀντίθετη σειρά, ἔπειτα ἀνάστα, χωρὶς νὰ παραλείψῃ καμμιὰ. Ἐπίσης καταπληκτικὸ ἦταν τὸ μνημονικὸν τοῦ Λαμόντ—Οὐδάρ. Στὸν συγγραφέα αὐτὸν παρουσιάζθηκε κάποτε ἓνας νεαρὸς ποιητὴς καὶ τοῦ διαβίσε μιά τραγωδίαν του. Ὁ Λαμόντ ἀνέσχε σιωπηλός, εἰς τὸ τέλος ὅμως ἔξαρσε τὰ φρόδια καὶ εἶπε:

—Κύριε, γιὰτὶ ἐπῆρατες ἔξω ἐργὸν; Ἡ τραγωδία αὐτὴ μοῦ εἶναι ἀρεκτὰ γνωστὴ καὶ γιὰ νὰ σὰς τὸ ἀποδείξω, θὰ σὰς ἀπαγγεῖλω τὴν τετάρτην σκηνὴ τῆς δευτέρας πράξεως, τὴν ὅποιαν ἄλλοτε εἶχα ἀποστηθίσει.

Καὶ πράγματι, τὴν ἀπήγγελε τροχάδην, χωρὶς νὰ χάσῃ λέξι. Ὁ νεαρὸς ποιητὴς ἔμεινε ἐμβρόνχιος, ἀπελπισμένος. Καὶ ἤσυχσε μόνον ὅταν ἀνέσχε τὸν Λαμόντ νὰ τοῦ λέῃ ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀστευθῆτος, ὀφειλομένης τὴν τεραστία μνήμη του.

Μερικοὶ ἔχουν τὸ πλεονέκτημα νὰ συγκρατοῦν τὸν νοῦν τοὺς τὴν εἰκόνα τῆς μορφῆς ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους παραστατικὰ καὶ σὲ μὲν στιγμὴ ἐγγνώρισαν, καὶ τὴν ὅταν θυμούνται, μὲ τ' ὄνομά τους μάλιστα, ὅστε ἀπὸ χρόνιαν. Ὁ Τρικοῦπης καὶ ὁ Δηλιγιάννης ἐγγνώρισαν τοὺς ἐλλογικούς καταλόγους τῆς μισῆς Ἑλλάδος, καὶ ἀνεγνώρισαν χιλιάδες ψηφοφόρων των. Ὁ Ἰούλιος Καίσαρ ἤξερε ὀνομαστὶ ὅλους τοὺς ἀνδρας τοῦ στρατεύματός του, τὸ αὐτὸ δὲ λέγεται καὶ γιὰ δύο ἄλλους ὀνομαστὸς στρατηγούς τῆς ἀρχαιότητος, τὸν Σκιπίωνα καὶ τὸν Κύρον. Ὁ Μέγας Ναπολέων, μὴ θέλοντας νὰ φανῇ κατώτερός τους, κατέφυγε σὲ ἀκόλουθο στρατήγημα: Ἐπειδὴ δὲν εἶχε τὸ χάρισμα τῆς μεγάλης μνήμης, συνεννοεῖτο μὲ τοὺς διοικητὰς τῶν συνταγμάτων τῆς φρουρᾶς του, εἰπαίρων ἀπ' αὐτοὺς ἀκριβεῖς πληροφορίας περὶ τοῦ ὀνόματος τῆς καταγωγῆς, τῶν παλαιῶν ὀπηρεσιῶν διαφόρων στρατιωτῶν του καὶ τὰς ἐχρησιμοποιοῦσας τὴν ἡμέραν τῆς ἐπιθεώρησός. Ἀπευθύνοντο δὲ τὸν ταχὺς πρὸς αὐτοὺς, τὸν ἐξήταξε, ἔδιναν πὺς θυμότανε τὰ ὀνόματά τους καὶ τῆς μάχης τῆς μεγάλης διέφεραν καὶ πολλὰς φορὲς τοὺς παρασημοφοροῦσε καὶ τοὺς ἐπρόβριζε, μεγαλύνοντας ἐστὶ τὸν ἐνθουσιασμό τους, τὴν ἀφοσίωσιν καὶ τὴν ἀνδρεία τους!..

Ἐκτακτον φαινόμενον τεραστίας μνήμης εἶχαμε κ' ἐμεῖς ἄλλοτε στὰς Ἀθήνας τὸ μακαριτὴν ἡμέτερον Κοκκίδη, καθηγητὴ τῆς ἀστρο-

νομίας καὶ Διευθυντὴν τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου. Ὁ νοῦς του ἦταν οὕτως φωτογραφικὴ μηχανή. Ὁ,τι ἔβλεπε ἢ ἀκούε ἢ εἰσάκουε, καταλάβαινε καὶ μνήμη του γιὰ νὰ μὴ οὐβισθῇ ποτέ! καὶ σὲ ὅποιον στιγμὴν ἤθελε τὸ θυμότανε μὲ θαυμαστὴν ἀκρίβειαν καὶ τάξι. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο παρατηρητικὸς καὶ φιλομαθὴς, εἶχε ἀποθησαυρίσει πλῆθος γνώσεων. Τὸ μυαλό του ἦτο οὐκ οὐκ ταμεῖο διανοήσεως. Ὁ Κοκκίδης καμάρωνε γιὰ τὴν μνήμη του καὶ πολλὰς φορὲς, σὲ συντροφίαν φίλων, τοῦ ἀρεσε νὰ δείχνῃ τὸ προτέρημά του αὐτό. Ἦξερε μὲ τὴν σιμὴν τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν ἁγίων τοῦ ἔσχατου αἰῶνος, ἀπὸ τὴν ἰ. Ἰαννουαρίου μέχρι 31 Δεκεμβρίου! Ἐγγώριζε μὲ λεπτομέρειας τὸν ὀργανισμό ὅλων τῶν ἐν Εὐρώπῃ ἱστορικῶν γαμμάτων, μὲ τὰ διδάγματα τῶν βαθυμῶν, τὰ χρώματα, τίς ταινίες κλπ. Ἐπειδὴ τὸ ἀρεσε ἡ μουσικὴ, ἐγγώριζε καὶ τὴν μνήμη ὅσα μελοδράματα εἶχε ἀκούσει, πῶς γράφτηκε καθένα, πότε γινώσκοντο καὶ συνθέτης του, πότε πέθανε κλπ. Ἐπειδὴ ἐχρημάτιζε κάποτε καὶ ἐνοχρὸς τοῦ Κακο γροθιού, Ἀθηνῶν καὶ ἔλαβε ἀφορμὴ νὰ διαβάσῃ τὸν Πονικὸ Νόμον, εἶχε ἀποστηθίσει ὅλα τὰ ἀρθρα. Οἱ δικηγόροι πού τὸν ἀδύοναν ἔμεναν σαστισμένοι! Ὁ Κοκκίδης ἦτο πρὸ πάντων δεινότερος στὴν ἱστορίαν τῶν Εὐρωπαϊκῶν στρατῶν.

Κάποτε ἐκουβέντιαζε, (στὸ μόνον τότε ζυθοπολεῖον, τοῦ Μπαρβιουδάκη, παρὰ τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας) κ' ἓνα Πρῶτον ὄχι ματικὸν τὸν ἱπποκρίτην, ὅταν ἔβλεπε ἢ ἀκούε ἢ εἰσάκουε, καταλάβαινε καὶ μνήμη του γιὰ νὰ μὴ οὐβισθῇ ποτέ! καὶ σὲ ὅποιον στιγμὴν ἤθελε τὸ θυμότανε μὲ θαυμαστὴν ἀκρίβειαν καὶ τάξι. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο παρατηρητικὸς καὶ φιλομαθὴς, εἶχε ἀποθησαυρίσει πλῆθος γνώσεων. Τὸ μυαλό του ἦτο οὐκ οὐκ ταμεῖο διανοήσεως. Ὁ Κοκκίδης καμάρωνε γιὰ τὴν μνήμη του καὶ πολλὰς φορὲς, σὲ συντροφίαν φίλων, τοῦ ἀρεσε νὰ δείχνῃ τὸ προτέρημά του αὐτό. Ἦξερε μὲ τὴν σιμὴν τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν ἁγίων τοῦ ἔσχατου αἰῶνος, ἀπὸ τὴν ἰ. Ἰαννουαρίου μέχρι 31 Δεκεμβρίου! Ἐγγώριζε μὲ λεπτομέρειας τὸν ὀργανισμό ὅλων τῶν ἐν Εὐρώπῃ ἱστορικῶν γαμμάτων, μὲ τὰ διδάγματα τῶν βαθυμῶν, τὰ χρώματα, τίς ταινίες κλπ. Ἐπειδὴ τὸ ἀρεσε ἡ μουσικὴ, ἐγγώριζε καὶ τὴν μνήμη ὅσα μελοδράματα εἶχε ἀκούσει, πῶς γράφτηκε καθένα, πότε γινώσκοντο καὶ συνθέτης του, πότε πέθανε κλπ. Ἐπειδὴ ἐχρημάτιζε κάποτε καὶ ἐνοχρὸς τοῦ Κακο γροθιού, Ἀθηνῶν καὶ ἔλαβε ἀφορμὴ νὰ διαβάσῃ τὸν Πονικὸ Νόμον, εἶχε ἀποστηθίσει ὅλα τὰ ἀρθρα. Οἱ δικηγόροι πού τὸν ἀδύοναν ἔμεναν σαστισμένοι! Ὁ Κοκκίδης ἦτο πρὸ πάντων δεινότερος στὴν ἱστορίαν τῶν Εὐρωπαϊκῶν στρατῶν.

Κάποτε ἐκουβέντιαζε, (στὸ μόνον τότε ζυθοπολεῖον, τοῦ Μπαρβιουδάκη, παρὰ τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας) κ' ἓνα Πρῶτον ὄχι ματικὸν τὸν ἱπποκρίτην, ὅταν ἔβλεπε ἢ ἀκούε ἢ εἰσάκουε, καταλάβαινε καὶ μνήμη του γιὰ νὰ μὴ οὐβισθῇ ποτέ! καὶ σὲ ὅποιον στιγμὴν ἤθελε τὸ θυμότανε μὲ θαυμαστὴν ἀκρίβειαν καὶ τάξι. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο παρατηρητικὸς καὶ φιλομαθὴς, εἶχε ἀποθησαυρίσει πλῆθος γνώσεων. Τὸ μυαλό του ἦτο οὐκ οὐκ ταμεῖο διανοήσεως. Ὁ Κοκκίδης καμάρωνε γιὰ τὴν μνήμη του καὶ πολλὰς φορὲς, σὲ συντροφίαν φίλων, τοῦ ἀρεσε νὰ δείχνῃ τὸ προτέρημά του αὐτό. Ἦξερε μὲ τὴν σιμὴν τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν ἁγίων τοῦ ἔσχατου αἰῶνος, ἀπὸ τὴν ἰ. Ἰαννουαρίου μέχρι 31 Δεκεμβρίου! Ἐγγώριζε μὲ λεπτομέρειας τὸν ὀργανισμό ὅλων τῶν ἐν Εὐρώπῃ ἱστορικῶν γαμμάτων, μὲ τὰ διδάγματα τῶν βαθυμῶν, τὰ χρώματα, τίς ταινίες κλπ. Ἐπειδὴ τὸ ἀρεσε ἡ μουσικὴ, ἐγγώριζε καὶ τὴν μνήμη ὅσα μελοδράματα εἶχε ἀκούσει, πῶς γράφτηκε καθένα, πότε γινώσκοντο καὶ συνθέτης του, πότε πέθανε κλπ. Ἐπειδὴ ἐχρημάτιζε κάποτε καὶ ἐνοχρὸς τοῦ Κακο γροθιού, Ἀθηνῶν καὶ ἔλαβε ἀφορμὴ νὰ διαβάσῃ τὸν Πονικὸ Νόμον, εἶχε ἀποστηθίσει ὅλα τὰ ἀρθρα. Οἱ δικηγόροι πού τὸν ἀδύοναν ἔμεναν σαστισμένοι! Ὁ Κοκκίδης ἦτο πρὸ πάντων δεινότερος στὴν ἱστορίαν τῶν Εὐρωπαϊκῶν στρατῶν.

Κάποτε ἐκουβέντιαζε, (στὸ μόνον τότε ζυθοπολεῖον, τοῦ Μπαρβιουδάκη, παρὰ τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας) κ' ἓνα Πρῶτον ὄχι ματικὸν τὸν ἱπποκρίτην, ὅταν ἔβλεπε ἢ ἀκούε ἢ εἰσάκουε, καταλάβαινε καὶ μνήμη του γιὰ νὰ μὴ οὐβισθῇ ποτέ! καὶ σὲ ὅποιον στιγμὴν ἤθελε τὸ θυμότανε μὲ θαυμαστὴν ἀκρίβειαν καὶ τάξι. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο παρατηρητικὸς καὶ φιλομαθὴς, εἶχε ἀποθησαυρίσει πλῆθος γνώσεων. Τὸ μυαλό του ἦτο οὐκ οὐκ ταμεῖο διανοήσεως. Ὁ Κοκκίδης καμάρωνε γιὰ τὴν μνήμη του καὶ πολλὰς φορὲς, σὲ συντροφίαν φίλων, τοῦ ἀρεσε νὰ δείχνῃ τὸ προτέρημά του αὐτό. Ἦξερε μὲ τὴν σιμὴν τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν ἁγίων τοῦ ἔσχατου αἰῶνος, ἀπὸ τὴν ἰ. Ἰαννουαρίου μέχρι 31 Δεκεμβρίου! Ἐγγώριζε μὲ λεπτομέρειας τὸν ὀργανισμό ὅλων τῶν ἐν Εὐρώπῃ ἱστορικῶν γαμμάτων, μὲ τὰ διδάγματα τῶν βαθυμῶν, τὰ χρώματα, τίς ταινίες κλπ. Ἐπειδὴ τὸ ἀρεσε ἡ μουσικὴ, ἐγγώριζε καὶ τὴν μνήμη ὅσα μελοδράματα εἶχε ἀκούσει, πῶς γράφτηκε καθένα, πότε γινώσκοντο καὶ συνθέτης του, πότε πέθανε κλπ. Ἐπειδὴ ἐχρημάτιζε κάποτε καὶ ἐνοχρὸς τοῦ Κακο γροθιού, Ἀθηνῶν καὶ ἔλαβε ἀφορμὴ νὰ διαβάσῃ τὸν Πονικὸ Νόμον, εἶχε ἀποστηθίσει ὅλα τὰ ἀρθρα. Οἱ δικηγόροι πού τὸν ἀδύοναν ἔμεναν σαστισμένοι! Ὁ Κοκκίδης ἦτο πρὸ πάντων δεινότερος στὴν ἱστορίαν τῶν Εὐρωπαϊκῶν στρατῶν.

Κάποτε ἐκουβέντιαζε, (στὸ μόνον τότε ζυθοπολεῖον, τοῦ Μπαρβιουδάκη, παρὰ τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας) κ' ἓνα Πρῶτον ὄχι ματικὸν τὸν ἱπποκρίτην, ὅταν ἔβλεπε ἢ ἀκούε ἢ εἰσάκουε, καταλάβαινε καὶ μνήμη του γιὰ νὰ μὴ οὐβισθῇ ποτέ! καὶ σὲ ὅποιον στιγμὴν ἤθελε τὸ θυμότανε μὲ θαυμαστὴν ἀκρίβειαν καὶ τάξι. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο παρατηρητικὸς καὶ φιλομαθὴς, εἶχε ἀποθησαυρίσει πλῆθος γνώσεων. Τὸ μυαλό του ἦτο οὐκ οὐκ ταμεῖο διανοήσεως. Ὁ Κοκκίδης καμάρωνε γιὰ τὴν μνήμη του καὶ πολλὰς φορὲς, σὲ συντροφίαν φίλων, τοῦ ἀρεσε νὰ δείχνῃ τὸ προτέρημά του αὐτό. Ἦξερε μὲ τὴν σιμὴν τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν ἁγίων τοῦ ἔσχατου αἰῶνος, ἀπὸ τὴν ἰ. Ἰαννουαρίου μέχρι 31 Δεκεμβρίου! Ἐγγώριζε μὲ λεπτομέρειας τὸν ὀργανισμό ὅλων τῶν ἐν Εὐρώπῃ ἱστορικῶν γαμμάτων, μὲ τὰ διδάγματα τῶν βαθυμῶν, τὰ χρώματα, τίς ταινίες κλπ. Ἐπειδὴ τὸ ἀρεσε ἡ μουσικὴ, ἐγγώριζε καὶ τὴν μνήμη ὅσα μελοδράματα εἶχε ἀκούσει, πῶς γράφτηκε καθένα, πότε γινώσκοντο καὶ συνθέτης του, πότε πέθανε κλπ. Ἐπειδὴ ἐχρημάτιζε κάποτε καὶ ἐνοχρὸς τοῦ Κακο γροθιού, Ἀθηνῶν καὶ ἔλαβε ἀφορμὴ νὰ διαβάσῃ τὸν Πονικὸ Νόμον, εἶχε ἀποστηθίσει ὅλα τὰ ἀρθρα. Οἱ δικηγόροι πού τὸν ἀδύοναν ἔμεναν σαστισμένοι! Ὁ Κοκκίδης ἦτο πρὸ πάντων δεινότερος στὴν ἱστορίαν τῶν Εὐρωπαϊκῶν στρατῶν.

Κάποτε ἐκουβέντιαζε, (στὸ μόνον τότε ζυθοπολεῖον, τοῦ Μπαρβιουδάκη, παρὰ τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας) κ' ἓνα Πρῶτον ὄχι ματικὸν τὸν ἱπποκρίτην, ὅταν ἔβλεπε ἢ ἀκούε ἢ εἰσάκουε, καταλάβαινε καὶ μνήμη του γιὰ νὰ μὴ οὐβισθῇ ποτέ! καὶ σὲ ὅποιον στιγμὴν ἤθελε τὸ θυμότανε μὲ θαυμαστὴν ἀκρίβειαν καὶ τάξι. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο παρατηρητικὸς καὶ φιλομαθὴς, εἶχε ἀποθησαυρίσει πλῆθος γνώσεων. Τὸ μυαλό του ἦτο οὐκ οὐκ ταμεῖο διανοήσεως. Ὁ Κοκκίδης καμάρωνε γιὰ τὴν μνήμη του καὶ πολλὰς φορὲς, σὲ συντροφίαν φίλων, τοῦ ἀρεσε νὰ δείχνῃ τὸ προτέρημά του αὐτό. Ἦξερε μὲ τὴν σιμὴν τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν ἁγίων τοῦ ἔσχατου αἰῶνος, ἀπὸ τὴν ἰ. Ἰαννουαρίου μέχρι 31 Δεκεμβρίου! Ἐγγώριζε μὲ λεπτομέρειας τὸν ὀργανισμό ὅλων τῶν ἐν Εὐρώπῃ ἱστορικῶν γαμμάτων, μὲ τὰ διδάγματα τῶν βαθυμῶν, τὰ χρώματα, τίς ταινίες κλπ. Ἐπειδὴ τὸ ἀρεσε ἡ μουσικὴ, ἐγγώριζε καὶ τὴν μνήμη ὅσα μελοδράματα εἶχε ἀκούσει, πῶς γράφτηκε καθένα, πότε γινώσκοντο καὶ συνθέτης του, πότε πέθανε κλπ. Ἐπειδὴ ἐχρημάτιζε κάποτε καὶ ἐνοχρὸς τοῦ Κακο γροθιού, Ἀθηνῶν καὶ ἔλαβε ἀφορμὴ νὰ διαβάσῃ τὸν Πονικὸ Νόμον, εἶχε ἀποστηθίσει ὅλα τὰ ἀρθρα. Οἱ δικηγόροι πού τὸν ἀδύοναν ἔμεναν σαστισμένοι! Ὁ Κοκκίδης ἦτο πρὸ πάντων δεινότερος στὴν ἱστορίαν τῶν Εὐρωπαϊκῶν στρατῶν.

Κάποτε ἐκουβέντιαζε, (στὸ μόνον τότε ζυθοπολεῖον, τοῦ Μπαρβιουδάκη, παρὰ τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας) κ' ἓνα Πρῶτον ὄχι ματικὸν τὸν ἱπποκρίτην, ὅταν ἔβλεπε ἢ ἀκούε ἢ εἰσάκουε, καταλάβαινε καὶ μνήμη του γιὰ νὰ μὴ οὐβισθῇ ποτέ! καὶ σὲ ὅποιον στιγμὴν ἤθελε τὸ θυμότανε μὲ θαυμαστὴν ἀκρίβειαν καὶ τάξι. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο παρατηρητικὸς καὶ φιλομαθὴς, εἶχε ἀποθησαυρίσει πλῆθος γνώσεων. Τὸ μυαλό του ἦτο οὐκ οὐκ ταμεῖο διανοήσεως. Ὁ Κοκκίδης καμάρωνε γιὰ τὴν μνήμη του καὶ πολλὰς φορὲς, σὲ συντροφίαν φίλων, τοῦ ἀρεσε νὰ δείχνῃ τὸ προτέρημά του αὐτό. Ἦξερε μὲ τὴν σιμὴν τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν ἁγίων τοῦ ἔσχατου αἰῶνος, ἀπὸ τὴν ἰ. Ἰαννουαρίου μέχρι 31 Δεκεμβρίου! Ἐγγώριζε μὲ λεπτομέρειας τὸν ὀργανισμό ὅλων τῶν ἐν Εὐρώπῃ ἱστορικῶν γαμμάτων, μὲ τὰ διδάγματα τῶν βαθυμῶν, τὰ χρώματα, τίς ταινίες κλπ. Ἐπειδὴ τὸ ἀρεσε ἡ μουσικὴ, ἐγγώριζε καὶ τὴν μνήμη ὅσα μελοδράματα εἶχε ἀκούσει, πῶς γράφτηκε καθένα, πότε γινώσκοντο καὶ συνθέτης του, πότε πέθανε κλπ. Ἐπειδὴ ἐχρημάτιζε κάποτε καὶ ἐνοχρὸς τοῦ Κακο γροθιού, Ἀθηνῶν καὶ ἔλαβε ἀφορμὴ νὰ διαβάσῃ τὸν Πονικὸ Νόμον, εἶχε ἀποστηθίσει ὅλα τὰ ἀρθρα. Οἱ δικηγόροι πού τὸν ἀδύοναν ἔμεναν σαστισμένοι! Ὁ Κοκκίδης ἦτο πρὸ πάντων δεινότερος στὴν ἱστορίαν τῶν Εὐρωπαϊκῶν στρατῶν.

Κάποτε ἐκουβέντιαζε, (στὸ μόνον τότε ζυθοπολεῖον, τοῦ Μπαρβιουδάκη, παρὰ τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας) κ' ἓνα Πρῶτον ὄχι ματικὸν τὸν ἱπποκρίτην, ὅταν ἔβλεπε ἢ ἀκούε ἢ εἰσάκουε, καταλάβαινε καὶ μνήμη του γιὰ νὰ μὴ οὐβισθῇ ποτέ! καὶ σὲ ὅποιον στιγμὴν ἤθελε τὸ θυμότανε μὲ θαυμαστὴν ἀκρίβειαν καὶ τάξι. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο παρατηρητικὸς καὶ φιλομαθὴς, εἶχε ἀποθησαυρίσει πλῆθος γνώσεων. Τὸ μυαλό του ἦτο οὐκ οὐκ ταμεῖο διανοήσεως. Ὁ Κοκκίδης καμάρωνε γιὰ τὴν μνήμη του καὶ πολλὰς φορὲς, σὲ συντροφίαν φίλων, τοῦ ἀρεσε νὰ δείχνῃ τὸ προτέρημά του αὐτό. Ἦξερε μὲ τὴν σιμὴν τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν ἁγίων τοῦ ἔσχατου αἰῶνος, ἀπὸ τὴν ἰ. Ἰαννουαρίου μέχρι 31 Δεκεμβρίου! Ἐγγώριζε μὲ λεπτομέρειας τὸν ὀργανισμό ὅλων τῶν ἐν Εὐρώπῃ ἱστορικῶν γαμμάτων, μὲ τὰ διδάγματα τῶν βαθυμῶν, τὰ χρώματα, τίς ταινίες κλπ. Ἐπειδὴ τὸ ἀρεσε ἡ μουσικὴ, ἐγγώριζε καὶ τὴν μνήμη ὅσα μελοδράματα εἶχε ἀκούσει, πῶς γράφτηκε καθένα, πότε γινώσκοντο καὶ συνθέτης του, πότε πέθανε κλπ. Ἐπειδὴ ἐχρημάτιζε κάποτε καὶ ἐνοχρὸς τοῦ Κακο γροθιού, Ἀθηνῶν καὶ ἔλαβε ἀφορμὴ νὰ διαβάσῃ τὸν Πονικὸ Νόμον, εἶχε ἀποστηθίσει ὅλα τὰ ἀρθρα. Οἱ δικηγόροι πού τὸν ἀδύοναν ἔμεναν σαστισμένοι! Ὁ Κοκκίδης ἦτο πρὸ πάντων δεινότερος στὴν ἱστορίαν τῶν Εὐρωπαϊκῶν στρατῶν.

Κάποτε ἐκουβέντιαζε, (στὸ μόνον τότε ζυθοπολεῖον, τοῦ Μπαρβιουδάκη, παρὰ τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας) κ' ἓνα Πρῶτον ὄχι ματικὸν τὸν ἱπποκρίτην, ὅταν ἔβλεπε ἢ ἀκούε ἢ εἰσάκουε, καταλάβαινε καὶ μνήμη του γιὰ νὰ μὴ οὐβισθῇ ποτέ! καὶ σὲ ὅποιον στιγμὴν ἤθελε τὸ θυμότανε μὲ θαυμαστὴν ἀκρίβειαν καὶ τάξι. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο παρατηρητικὸς καὶ φιλομαθὴς, εἶχε ἀποθησαυρίσει πλῆθος γνώσεων. Τὸ μυαλό του ἦτο οὐκ οὐκ ταμεῖο διανοήσεως. Ὁ Κοκκίδης καμάρωνε γιὰ τὴν μνήμη του καὶ πολλὰς φορὲς, σὲ συντροφίαν φίλων, τοῦ ἀρεσε νὰ δείχνῃ τὸ προτέρημά του αὐτό. Ἦξερε μὲ τὴν σιμὴν τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν ἁγίων τοῦ ἔσχατου αἰῶνος, ἀπὸ τὴν ἰ. Ἰαννουαρίου μέχρι 31 Δεκεμβρίου! Ἐγγώριζε μὲ λεπτομέρειας τὸν ὀργανισμό ὅλων τῶν ἐν Εὐρώπῃ ἱστορικῶν γαμμάτων, μὲ τὰ διδάγματα τῶν βαθυμῶν, τὰ χρώματα, τίς ταινίες κλπ. Ἐπειδὴ τὸ ἀρεσε ἡ μουσικὴ, ἐγγώριζε καὶ τὴν μνήμη ὅσα μελοδράματα εἶχε ἀκούσει, πῶς γράφτηκε καθένα, πότε γινώσκοντο καὶ συνθέτης του, πότε πέθανε κλπ. Ἐπειδὴ ἐχρημάτιζε κάποτε καὶ ἐνοχρὸς τοῦ Κακο γροθιού, Ἀθηνῶν καὶ ἔλαβε ἀφορμὴ νὰ διαβάσῃ τὸν Πονικὸ Νόμον, εἶχε ἀποστηθίσει ὅλα τὰ ἀρθρα. Οἱ δικηγόροι πού τὸν ἀδύοναν ἔμεναν σαστισμένοι! Ὁ Κοκκίδης ἦτο πρὸ πάντων δεινότερος στὴν ἱστορίαν τῶν Εὐρωπαϊκῶν στρατῶν.

Κάποτε ἐκουβέντιαζε, (στὸ μόνον τότε ζυθοπολεῖον, τοῦ Μπαρβιουδάκη, παρὰ τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας) κ' ἓνα Πρῶτον ὄχι ματικὸν τὸν ἱπποκρίτην, ὅταν ἔβλεπε ἢ ἀκούε ἢ εἰσάκουε, καταλάβαινε καὶ μνήμη του γιὰ νὰ μὴ οὐβισθῇ ποτέ! καὶ σὲ ὅποιον στιγμὴν ἤθελε τὸ θυμότανε μὲ θαυμαστὴν ἀκρίβειαν καὶ τάξι. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο παρατηρητικὸς καὶ φιλομαθὴς, εἶχε ἀποθησαυρίσει πλῆθος γνώσεων. Τὸ μυαλό του ἦτο οὐκ οὐκ ταμεῖο διανοήσεως. Ὁ Κοκκίδης καμάρωνε γιὰ τὴν μνήμη του καὶ πολλὰς φορὲς, σὲ συντροφίαν φίλων, τοῦ ἀρεσε νὰ δείχνῃ τὸ προτέρημά του αὐτό. Ἦξερε μὲ τὴν σιμὴν τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν ἁγίων τοῦ ἔσχατου αἰῶνος, ἀπὸ τὴν ἰ. Ἰαννουαρίου μέχρι 31 Δεκεμβρίου! Ἐγγώριζε μὲ λεπτομέρειας τὸν ὀργανισμό ὅλων τῶν ἐν Εὐρώπῃ ἱστορικῶν γαμμάτων, μὲ τὰ διδάγματα τῶν βαθυμῶν, τὰ χρώματα, τίς ταινίες κλπ. Ἐπειδὴ τὸ ἀρεσε ἡ μουσικὴ, ἐγγώριζε καὶ τὴν μνήμη ὅσα μελοδράματα εἶχε ἀκούσει, πῶς γράφτηκε καθένα, πότε γινώσκοντο καὶ συνθέτης του, πότε πέθανε κλπ. Ἐπειδὴ ἐχρημάτιζε κάποτε καὶ ἐνοχρὸς τοῦ Κακο γροθιού, Ἀθηνῶν καὶ ἔλαβε ἀφορμὴ νὰ διαβάσῃ τὸν Πονικὸ Νόμον, εἶχε ἀποστηθίσει ὅλα τὰ ἀρθρα. Οἱ δικηγόροι πού τὸν ἀδύοναν ἔμεναν σαστισμένοι! Ὁ Κοκκίδης ἦτο πρὸ πάντων δεινότερος στὴν ἱστορίαν τῶν Εὐρωπαϊκῶν στρατῶν.

Κάποτε ἐκουβέντιαζε, (στὸ μόνον τότε ζυθοπολεῖον, τοῦ Μπαρβιουδάκη, παρὰ τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας) κ' ἓνα Πρῶτον ὄχι ματικὸν τὸν ἱπποκρίτην, ὅταν ἔβλεπε ἢ ἀκούε ἢ εἰσάκουε, καταλάβαινε καὶ μνήμη του γιὰ νὰ μὴ οὐβισθῇ ποτέ! καὶ σὲ ὅποιον στιγμὴν ἤθελε τὸ θυμότανε μὲ θαυμαστὴν ἀκρίβειαν καὶ τάξι. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο παρατηρητικὸς καὶ φιλομαθὴς, εἶχε ἀποθησαυρίσει πλῆθος γνώσεων. Τὸ μυαλό του ἦτο οὐκ οὐκ ταμεῖο διανοήσεως. Ὁ Κοκκίδης καμάρωνε γιὰ τὴν μνήμη του καὶ πολλὰς φορὲς, σὲ συντροφίαν φίλων, τοῦ ἀρεσε νὰ δείχνῃ τὸ προτέρημά του αὐτό. Ἦξερε μὲ τὴν σιμὴν τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν ἁγίων τοῦ ἔσχατου αἰῶνος, ἀπὸ τὴν ἰ. Ἰαννουαρίου μέχρι 31 Δεκεμβρίου! Ἐγγώριζε μὲ λεπτομέρειας τὸν ὀργανισμό ὅλων τῶν ἐν Εὐρώπῃ ἱστορικῶν γαμμάτων, μὲ τὰ διδάγματα τῶν βαθυμῶν, τὰ χρώματα, τίς ταινίες κλπ. Ἐπειδὴ τὸ ἀρεσε ἡ μουσικὴ, ἐγγώριζε καὶ τὴν μνήμη ὅσα μελοδράματα εἶχε ἀκούσει, πῶς γράφτηκε καθένα, πότε γινώσκοντο καὶ συνθέτης του, πότε πέθανε κλπ. Ἐπειδὴ ἐχρημάτιζε κάποτε καὶ ἐνοχρὸς τοῦ Κακο γροθιού, Ἀθηνῶν καὶ ἔλαβε ἀφορμὴ νὰ διαβάσῃ τὸν Πονικὸ Νόμον, εἶχε ἀποστηθίσει ὅλα τὰ ἀρθρα. Οἱ δικηγόροι πού τὸν ἀδύοναν ἔμεναν σαστισμένοι! Ὁ Κοκκίδης ἦτο π

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ!

ΤΟΥ CLAUDE MARSEY

«Όσο προχωρούσε η νύχτα μιά βαρεία καταχνιά όλο και πλάκωνε τη θάλασσα. Ένα μυστηριώδες χέρι λές κι' έστερνε μαύρους πέ-
πλους στον ούρανό. Ό ένας διαδεχόταν τον άλλο, κι' έρχόταν
στιγμή που οι πέλοι, πολλοί μαζεμένοι, σχημάτιζαν ένα στερεό
αδιαπέραστο όγκο.

— Διαβολοτύχη! Έκαμε ο Γκονέφ, με το εϋθυμο γέλιο του,
πούδιωνε το φόβο. Βουτηχτήκαμε στην πίσσα, πρέπει ν' ανοίξουμε
τά μάτια μας!

Ο Πέτρος, όρθιος στο τιμόνι, αποκρίθηκε με ήρεμία:

— Μη φοβάσαι, καπετάνιο... Έχουμε συνηθίσει.

Ήταν πραγματικά το πέμπτο ταξίδι που έκανε το «Ανθος της
Αζόγκ» με πλοίαρχο τον Γκονέφ στις άχτες της Νέας Γής, όπου οι
Γάλλοι παράδες πάνε να κερδίσουν το ψωμί τους, και βρίσκουν,
όχι λίγες φορές, το θάνατο. Πέντε χρόνια τώρα όμως, παρά τις
τρομερές καταιγίδες και την προδοτική ομίχλη, δεν είχε συμβη
κανένα δυστύχημα στην ώραία φαλαινίδα του Γκονέφ το «Ανθος
της Αζόγκ».

Γι' αυτό, ο Γκονέφ είχε εμπιστοσύνη στο καράβι του, και στους
ναύτες του, που τους έβγαζε γύρω του η ίδια αγάπη για το μαυρο-
κάταρο καράβι.

Εν τούτοις κείνο το βράδυ έπρεπε νάχουν καλά το νου τους.
Με τη νύχτα και την καταχνιά που πλάκωνε δεν μπορούσαν να δουν
ούτε δέκα σπιθαμές μπροστά τους.

Μόνο το διαπεραστικό σφύριγμα της σειρήνας μπορούσε να
δείχνει το δρόμο στα πλοία.

Τιμονιέρης κείνο το βράδυ ήταν ο Πέτρος. Μόλις τριάντα ετών,
είχε τα καλύτερα μάτια, το καλύτερο αυτί και την πειδή δυνατή
νυχτοραμιά απ' όλο το πλήρωμα. Ο Γκονέφ ήταν ήσυχος και μόνο
για τον τύπο, η από συνήθεια, τού φάνταζε:

— Αποψε, καλλιγάρι μου, μην όνειρεύεσαι τους ερωτές σου.
Έχε τα μάτια σου τέσσερα!...

Και με την ίδια ήρεμία ο άλλος απάν-
τησε:

— Όταν πρόκειται να σώσουμε το πετόι
μας, δεν σκεπτόμαστε τέτοια πράγματα.

Επειτα απλώθηκε σιωπή στο κατάστρω-
μα. Η θάλασσα ήταν ήρεμη. Δεν άκου-
γόταν άλλο, από το χτύπημα των κυμάτων
στην πλώρη.

Τα φώτα του πλοίου έριχναν στην πυ-
κνή ομίχλη όχρες αναλαμπές. Τίποτα δεν
ήταν πειδή βαρύ, πειδή πένθιμο, πειδή μυστη-
ριώδες απ' αυτή την άτελειωτη κι' άναστη
νύχτα, στην οποία η γολέττα προχωρούσε
ψηλαφητά, σκεπασμένη απ' την ομίχλη,
την οποία διέσχισε για να την ξαναβρή πα-
ραπέρα πυκνότερη.

Ευτυχώς ο Πέτρος δεν ήταν τόσο ευαί-
σθητος σε τέτοιες αποθαυρυντικές εντυπώ-
σεις. Με το χέρι σταθερό στο ηνδάλιο, σνγ-
κέντρωνε στον εαυτό του όλη τη ψυχή του
πληρώματος και κυβερούσε μ' όλη τη θέλησή
του. Ήξερε πόσα καράβια σαν το δικό του
έπαισαν πάνω στα υπερωκεάνια, τα θηρία αυτά του Ατλαντικού,
και κομματιάστηκαν, χωρίς κανείς από το πλοίο να το καταλάβει.
Α! διάβολο! σε τέτοιες περιπτώσεις ήξερε καλά να μη σκέπτεται
άλλο τίποτα, κι' ο Γκονέφ ήταν άστειος με τις συστάσεις του. Αυ-
τός! άνθρωπος του τιμονιού να σκέπτεται ερωτές! Ασφαλώς ο
καπετάνιος ήθελε να γελήσει κι' ο Πέτρος γελούσε με τη σειρά του.

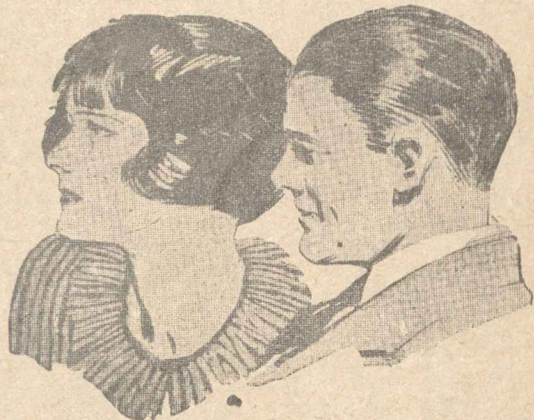
Οι ερωτές του!... Μαρία—Ιωάννα την έλεγαν. Ήτο είκοσι
χρονών. Κατοικούσε κει κάτω, στην βρετανική άκτι... στην
Βιδιέρνη.

Μά γιατί ο Γκονέφ τό προφέρει αυτές τις λέξεις; Πρό όλίγου
τίποτε δεν του θύμιζε τη μνηστή του... τίποτε. Αυτή η νύχτα δεν
του έφερε φέρε την εικόνα της.

Και να που ο καπετάνιος με τ' άστεία του, είχε ξωγανέψει το
παρελθόν και του έθυμισε τα καλὰ όνειρα. «Έπρεπε ν' άνησυ-
χήση; Όχι, όχι, δεν θα σκεπτόταν πειδή την Μαρία του, δεν ήθελε,
δεν είχε δικαίωμα. Έπιασε το μέτοπό του σάν να μπορούσε να
διώξη τη σκέψη του κι' αυτό το κίνημα, και προσηλώθηκε μπροστά
του στην ομίχλη.

Η ομίχλη ήταν πυκνή, λευκή, αδιαπέραστη... Ο νέος νόμιζε
πως έβλεπε μπροστά του μάν άσπρη φορεσιά, τη χλωμάδα μιάς
κόρης. Δοκίμασε να διώξη το όνειρά του, μα έξαφνα μιά καινούρια
ιδέα του επιβλήθηκε. Ήταν τότε 10 Μαΐου, και στις 10 Μαΐου τον
περασμένο χρόνο, ενόθθηκε με την Μαρία—Ιωάννα. Τότε είχαν
άροβωσιστή. Ένας χρόνος είχε περάσει και κείνο το βράδυ ήταν η
έπείγουσ της συγνηντικής έκλεινης ημέρας...

Ο νέος δεν μπορούσε πειδή νάντισταθ. Μ' εμπιστοσύνη στο
γερά του αυτί, παραδόθηκε στο θαλακτικό του όνειρο. Η σκέψη
του τον έφερε στην Βιδιέρνη. Προχωρούσε με μεγάλα βήματα.
Αριστερά, η θάλασσα, κλυούσε τα κύματά της μ' ένα γλυκό ψύθρο

στην άμμουδιά. Δεξιά του άρχιζε μιά σειρά κάτασπρα σπένια.
Προχωρούσε... προχωρούσε... άφησε πίσω του τα σπένια και την
γαλανή θάλασσα! πέρα στο βουνό φαινόταν ένα μοναχικό σπιτάκι
άσπρο, στη μέση ενός πολύχρωμου άπ' τα λουλούδια κήπου.

Μιά ομιλούετα λεπτή χαμογελούσα στην πόρτα... η Μαρία—
Ιωάννα. Ο Πέτρος τάχυνε το βήμα του, βιοζόταν να σφίξη στη
χοντρή μπράτσα του το λεπτό κορμί της μνηστής του και να της
πη όπως τότε στους άροβώνας:

— Μαρία μου, είσαι όμορφη και σ' αγαπώ!

Εν εί κάτω, δεξιά στην πόρτα, ένείνη φαινόταν πώς μάντενε τη σέ-
ψη του. Άπλωσε τα χέρια της σ' αυτόν κι' εκείνος έτρεχε σάν τρελλός.

Έξαφνα, ένθ ο νέος ήταν μόλις λίγα βήματα μακριά της, το
πρόσωπο της Μαρίας άγρίεψε, τα χαρακτηριστικά της σναπόστηκαν,
το βλέμμα της προσηώθηκε άπάνω του και με το χέρι τούανε
σημα να σταθ. Προχωρούσε χωρίς να καταλαβαίνει. Τότε τα γόνα
της νέας άνοιξαν και μιά φωνή μιά αλλοιώτικη, δυνατή κι' άπα-
τομη φωνή, τρομακτική, άπελπισμένη, άκούστηκε:

— Στρίψε γρήγορα άριστερά!

... Άπροσπάτησε απότομα άπ' τ' όνειρό του ο Πέτρος και βέ-
θηκε στο τιμόνι τυ, μέσα στη νύχτα, στην καταχνιά.

Κρατούσε το τιμόνι σταθερά, κι' άδεια, ύπακουχο στην
μυστηριώδη φωνή, γύρισε άριστερά μ' όλη του τη δύναμη. Το
καράβι προχωρούσε χοροπηδώντας στο κύμα. Τα πανιά, γάνοντας
τόν άέρα τους χτυπούσαν δυνατά! έαφνιασμένοι οι ναύτες νιώτη-
καν κι' η φωνή του Γκονέφ άκούστηκε:

— Ε! Πέτρο! τί συμβαίνει;

Ο Πέτρος δεν βρήκε καιρό νάπαντήση. Άπ' τα βόθρ των
σκοταδιών φάνηκε ένας πελώριος όγκος, ένα υπερωκεάνιο. Άνε-
μεσα στην πυκνή ομίχλη μόλις έξαφαιαν λίγα όχρα φώτα. Μιά
σειρήνα άκούστηκε σφριζώντας αδιάκοπα. Πέρασε λίγα μέτρα
μακριά και χάθηκε στη μύθη καταχνιά.

— Χίλιοι κερανοί! γούλλισε ο Γκονέφ
πούχε άνέβη επάνω. Άν δεν γύριζε έγω-
ρος, αυτό το τέρας θα μιά είχε κρη
στά δύο.

— Ναί! αποκρίθηκε ο Πέτρος, φτη-
την γλυτώσαμε. Ευτυχώς που με είδαμε
σαν!

— Ποιός;

— Μά... σν, καπετάνιο, η καινέας έλ-
λος. Άκουσα ευδιάκριτα μιά φωνή πούε.
«Στρίψε γρήγορα άριστερά!». Υάκουσα κι'
αυτό μιάς έσωσε.

— Έγώ; μα κοιμώμουν!

— Τότε θάταν κάποιος άλλος.
Ρώτησαν τους ναύτες. Κανείς, δεν είχε
φωνάξει. Κανείς, άκόμα, δεν είχε άκούσει
αυτή τη φωνή, στην οποία χρυσούσαν τα ζα-
τους.

— Όνειρεύτηκες, έκαμε ο Γκονέφ! Άλ-
λωστε λίγο ενδιαφέρει, το κυριώτερο έινε
πώς ήμαστε ζωντανοί.

Όταν το «Ανθος της Αζόγκ» πλησίασε στη Γαλλική άκτι,
Πέτρος βρήκε σιδονομά του ένα γράμμα από την Βιδιέρνη.

Μεταξύ άλλων η μνηστή του του έγραφε:

«Μιά νύχτα, στις 10 Μαΐου, έπέτειο των άροβάνων μας, κι
όνειρεύτηκα. Σ' έβλεπα να μου χαμογελάς με το ηνδάλιο στο χέ-
ρι. Έξαφνα μου φάνηκε πως ένα υπερωκεάνιο θα έφευγε πάνω στη
γολέττα σας. Τότε σάν να μπορούσες να μ' άκούσεις έφώνασε, έρω-
νάσα... Και σ' έσωσα!...

Με άφραση Σταύρου Μαρκαίου

ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Προσεχέστατα άνέκδοτα από την ζωή του άειμνήστου διανο-
τού της «Ακροπόλεως» ΒΑΣΙΛΙΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΟΥ γραμμένα
από τον γνωστόν λογοτέχνη κ. Σταμ. Σταματίου.

Μέσα από τα άνέκδοτα αυτά τα γραμμένα με χέρι και κρη-
περή όλη η Έλλάς της τελευταίας εδοτίας. Πολιτικοί, πρέσβεις,
διπλωμάται, λόγιοι, καλλιτέχνη, δημοσιογράφοι, ήθοιστοι...

Διά των άνεκδότων αυτών των έξαιρετικά ένδιαφερόντων θέ-
 γνωρίστε έινε από τους μεγαλύτερους Έλληνες δημοσιογράφους
και κοινωνιολόγους, τον Βλάσιον Γ.βερηλίδην, τον ύπεροχον, τον
άμνητον, τον ρεζοσαπτακώτατον, τον προοδευτικώτατον.

Τα άνέκδοτα αυτά θα πολυδιαβαστούν, θα ρουφιχθούν κυριο-
κτικώς. Περιμένετε μόνον ν' άρχίσουν... Συγχρόνως θα δημοσι-
θούν άγνωστες φωτογραφίες και διάφορα σκίτσα του Β. Γαβρι-
λίδου.

ΤΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑ

Η «ΙΕΡΑ ΒΟΤΑΝΗ»,

Η Πυθία επάνω στον Δελφικόν Τρίποδα.—Αι ήμικρανίαι της
Αικατερίνης των Μεδίκων.—Στην κρεμάλα οι καπνιστάι.—Το
πάθημα του καθηγητού Άφεντούλη.—Τι λέγει ο φιλέλλην Χίρ-
τσιπεργκ.—Προσέχετε τα μάτια σας!

Πολλοί από τους αρχαιοδίφας νομίζουν ότι η «Ιερά Βοτάνη» με
την όποιαν ένεπνέτο η Πυθία επάνω στον χρυσούν τρίποδα της
αίτηγγαίε τους χρησμούς της, δεν ήτο τίποτε άλλο παρά ο κα-
πνός. Έπομένως η Πυθία ήτο η πρώτη και μόνη γυναίκα της άρ-
χαιότητος που έκάπνιζε. Έκτός αυτής και οι ιερείς του Απολλώνος
έφορούσαν το ταμπάκι τους στις μυ-
στικές τους συνεδριάσεις.

Αν αυτά άνήκουν στάς ύποθέσεις, το
βέβαιον έινε ότι ο καπνός εισήχθη στην
Ευρώπη από το Χριστόφορο Κολόμβο με-
τά την ανακάλυψιν της Αμερικής, στα
1492. Το φυτόν έκάπνιζαν οι Ιθαγενείς, οι
όποιοι έδίδαν στον ένδοξο θαλασσοπόρο
τη συνήθεια αυτή. Μετά την Ισπανίαν,
εισήχθη στη Γαλλία κατά το 1556, «Αλ-
λοι έκάπνιζαν, άλλοι το έβαζαν στη μύτη
τους, ως ταμπάκον, άλλοι μασούσαν τα
φύλλα και κατέπιναν το ζυμί! Γενικώς
όμως οι καπνόφιλοι ήσαν λίγοι και ίσως
το κάπνισμα δεν θα έπαρνε τόση διάδοσι
άν δεν βρισκόταν ο Ιωάννης Νικό.Αύτος
ήταν την εποχή εκείνη πρεσβευτής της Γα-
λλίας στην Πορτογαλλία. Μιά μέρα, ένας

φίλος του του έστειλε δώρο μερικους σπόρους καπνού με την ύστασι
να τους σπείρη και να μεταχειρισθ η κατόπιν τα φύλλα ως φάρμακα
έναντιον του ποικιλοφύλου από τον όποιον ο Νικό υπέφερε συχνά.
Πράγματι, ο Νικό έσπασε τους σπόρους στον κήπον του, μεταχει-
ρίσθηκε τα φύλλα όπως του είχε συστήσει ο φίλος του, δηλαδή ως
ταμπάκον και είδε μεγάλη όφέλεια στο πάθημά του. Έπειδή δε
ήξερε ότι η τότε Βασίλισσα της Γαλλίας η Ιστορική και όραισιτάτη
Αικατερίνη των Μεδίκων υπέφερε πολύ από ήμικρανίες, ο πρε-
σβευτής έστειλε και σ' αυτή το φυτόν. Η Βασίλισσα έκανε σύμ-
φωνα με τις οδηγίες του Νικό και οι ήμικρανίες της έμειναν άδυσχυναν.
Από την Βασίλισσαν έπηρεε την χρήση του καπνού όλη η Αύλη και
άπ' αυτήν αι άριστοκρατικά τάξεις της Γαλλίας. Σιγά σιγά το κά-
πνισμα η ο ταμπάκος της μύτης διεδόθη και εις τους λαόν και ο
καπνός όνομάσθη Νικοτιανή.

Τον καιρό εκείνο προσηυτοουργός της Γαλλίας ήτο ο περιβόητος
Ρασαί, ο όποιος μόλις είδε τη μεγάλη διάδοσιν του καπνού
έσπευθη να έκμεταλλευθ η την μόδα για να βελτιώση τα οικονομικά
της Γαλλίας. Και έβαλε ένα μικρό φόρο στον καπνό. Ο πρώτος
λοπόν «φορομητήτης» του καπνού στην Ευρώπη ήταν ο Ρασαί.

Αν εξαίρεσουμε την Αικατερίνη των Μεδίκων, οι άλλοι βασιλείς
της Ευρώπης κατέδιδαν τον καπνό. Στα 1619 ο Άλφονσος Α', Βα-
σιλεύς της Αγγλίας, έγραψε μελέτην με τον τίτλον «Ο Μισόνα-
πνος». Ιδού απόσπασμα του μικρού βιβλίου: «Το κάπνισμα η
κακή αυτή συνήθεια του βίου, η δυσάρεστη στην όσφρησιν, έκκιν-
δυνη στον έγκέφαλο, βλαβερή στο στήθος, που σκορπίζει γύρω από
τον καπνιστή βρομερές αναθυμιάσεις, σάν να έβγαιναν από τα κα-
ταβήκον του Άδου κλπ.» Στο 1628 ο Πάπας άπηγόρευσε στους
πιστούς το κάπνισμα με την ποινήν του άφορισμού. Επίσης στη
Ρωσία, έπειτα από μιά φοβερή πυρκαϊά που γίνηκε στη Μόσχα
στο 1650, από την άπορροξία ενός καπνιστού, ο μέγας δούξ Μιχαήλ
άπηγόρευσε το κάπνισμα. Έτιμωρούσε με ραβδισμούς τους καπ-
νιστάς, για πρώτη φορά. Για δεύτερη, έπέβαλε τον θάνατον!

Όταν διεδόθη το κάπνισμα στην Ανατολή, φυσικά δε και στην
Έλλάδα, ο ήμερών της Βλαχίας Ν. Μαυροκορδάτος έγραψε σφο-
δρόν λιβέλο κατά των καπνιστών υπό τον τίτλον «Ψόγος κατά
Νικοτιανής». Στο λιβέλο αυτό του Μαυροκορδάτου άνηγγισσε
κάποιος Έλλην κληρικός, μανιάδης καπνιστής, έξυμνήσας τον
καπνό.

Στην Τουρκία, ο Σουλτάνος Μουράτ δ Α', στηρίζόμενος στο Κο-
ράν, το όποιον καταδικάζει την μέθην, άπηγόρευσε τον καπνό.
Η ποινή άγχόνη. Και έκρεμάσθηκαν άρκετοί. Ένας μάλιστα έξή-
γησε για τελευταία χάρη να τον κρεμάσουν με το τσιγάρο στο
στόμα! Στην Πεερσία ο Σάχης Αμράς δ Α', για να βελτιώση τη
διάδοσιν του καπνού, έκαλούσαν κάθε καπνιστή.

Και όλοι οι άλλοι ήμερών, Ανατολής και Δύσεως, έδειχτηκαν
αυτοσηρότατοι έναντιον του καπνού. Έν τούτοις, ο καπνός διεδόθη
γρήγορα, όπως διαδίδεται κάθε άπαγορευμένο πράγμα. Σήμερα—
μετά τον Ευρωπαϊκό Πόλεμο μάλιστα που έκανε τους ανθρώπους
πύ νευροπαθείς—ύπολογίζεται ότι καπνίζουν τα 4/5 της ανθρω-
πότητος.

Το καπνός ύπάρχουν πολλά είδη. Οι βοτανολόγοι άριθμούν
80 ποικιλίες. Τα όρωματικώτερα καπνά είναι της Αβάνας, έπειτα
το δικά μας της Εσάνης και Καββάλλας. Ο καπνός είναι από τα
δυνατώτερα δηλητήρια του ανθρωπίνου σώματος όταν μάλιστα γεί-
νη κατάχρησις. Ένας λησμονής έκάνισσε για μιά νύχτα 17 πίες.
Το πρσι ήτο νεκρός. Ο άείμνητος καθηγητής της Φαρμακολο-
γίας στο Πανεπιστήμιο Άφεντούλης εύρισκόμενος ένα βράδυ στο
καφεείο με φίλους του, έκπνιεν δυο πίες—τη μιά άμέσως μετά

ΓΙΑ ΤΑ ΒΡΑΔΙΑ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΑ

ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΙΚΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Το νερό που γίνεται κρασί

Δεν πρόκειται να επαναλάβουμε εδώ το πείραμα του έν Κανά
Γάμου. Το πείραμά μας όμως δεν έχει λιγότερο ενδιαφέρον για
τους έρασιτέχνας.

Πρόνουμε δύο ποτήρια ίσης διαμέτρου, τα όποια όνομάζουμε
Α και Β πρὸς διάκρισιν και τα βυθίζουμε σε ένα κουβά νερό το ένα
άνεστραμμένο και το άλλο όρθιο. Όταν και τα δύο γεμίσουν χωρίς
να λείνη διόλου άέρας σ' αυτά, τα βάζουμε
το ένα επάνω στο άλλο και τα βγάδουμε
έξω χωρίς να κυλή το νερό που έχουν μέσα.
Αφού τ' άφήσουμε να στραγγίσουν σ' ένα
πιάτο και τα σφουγγίσουμε καλά τοποθε-
τούμε επάνω στο άνεστραμμένο ποτήρι Β ένα
ποτήρι Α με κόκκινο κρασί και άναγ-
γέλλουμε στο κοινό ότι χωρίς ν' άγγίξουμε
τά τρία ποτήρια, ούτε να τα σκεπάσουμε
όπως κάνουν οι ταχυδακτυλουργοί, θα
κάνουμε να περάση το κρασί του ποτηριού
Γ στο ποτήρι Β χωρίς ούτε μιά σταγόνα
να μπη στο Α.

Βυθίζουμε γι' αυτό στο ποτήρι Γ ένα χον-
τρό κορδόνι μάλλινο του όποιου τα άκρα
έξέχουν και κρέμονται από τάχελη του
ποτηριού.

Το κορδόνι θ' αποτελέση ένα θαυμά-
σιο σίφωνα και έσ' λίγο θα δούμε στις ά-
κρες του από μιά σταγόνα κρασί η όποία
λίγο λιγογίνεται πιά μεγάλη ως που πέ-
φτει στον πάτο του ποτηριού Β κι' από
κει, κυλώντας, στα πλευρά του ποτηριού. Το κρασί έτσι θα ρεύση
σιγά σιγά ως τα έναμένα στόμα των ποτηριών, μα από κει άντι να
έξακολουθήση την καθοδό του λόγω της βρόντης, θα το δούμε,
περίεργο πράγμα, ν' άπορροφάται μεταξύ των δύο ποτηριών. Κα-
τόπιν θα δούμε το κρασί, μόλις μπη μεσ' στα ποτήρια νάνεβανει σε
λεπτές γραμμούλες κόκκινες πρὸς το άνωτερο στρώμα του νερού
του ποτηριού Β χρωματίζοντας το μ' ένα χρώμα κόκκινο που δια-
κώς έωρηθεύει.

Παρατηρώντας το πείραμα που γίνεται πιά μόνο του θα φτά-
σουμε στο σημείο να δούμε το ποτήρι Α γεμάτο νερό, το ποτήρι Β
γεμάτο ένα ύγρο κόκκινο και το ποτήρι Γ τελείως άδειο.

*

ΤΟΥ ΑΝΔΑΚΡΕΟΝΤΟΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Στεφάν από τριαντάφυλλα κι' από μισό πλεγμένο,
τόνα του βάρχον λουλούδι, του Έρωτα το άλλο
πάνω στο κεφάλι μου πως ήθελα να βάλλω
και το ποτήρι να στραγγώ κρασί και γεμισμένο.
Τριαντάφυλλο περήφατο της άνοιξης καμιά,
τριαντάφυλλο, που στους θεούς είσαι περίοια χάρη,
τριαντάφυλλο μισοκινδυνεύον, που τα χέρια μάλλια του
ο καρδιοκλόστης Έρωτας με όένα στεφάνι
στας χορές σ' έμωρες Νεράιδες μέσ' σ' έλόνι
στεφάνισες και μένα κι' εγώ στην όμορφη του
μά τραγουδήσω χαράπ τραγούδι, θα μεθύσω,
μα την ξανθή αγάπη μου τρελλό χορό θα σήσω...

*

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Η Χ. ΚΑΛΙΟΠΗ Ε. ΛΕΚΟΥ λήξεως της μετά της Στρατιωτικής
Εγνώσεως συμβάσεώς της, μετέφερε το κατάστημά της γυναικείων
πλών επί των όδων Καραγεώργεβιτς και Λέκκα αριθ. 8.

την Άλλη—και έκαθε τοχυρά δηλητήρια. Κατ' άρχάς του ήθε
έμετός, έπειτα έκρησαν και έρεσαν τα χέρια του, ιδρώτας έφθο-
νος τον έλασε, ζάλη, καρδιοχτύπια, μεγάλη άτάγνη, και έτσι τον
έπλησαν με άμια στο σπύτι του. Λίγο έλειψε να πεθάνη.

Όχι μόνον εκείνοι που καπνίζουν, αλλά και όσοι μένουν μέσα
σε άπόσπασμα μολυσμένη από καπνούς κοίτης πολλές φορές ύπο-
φέρουν. Το άκόλουθο έπιτάδιο είναι χαρακτηριστικόν της έπιδό-
σεως των έσπινων καπνών. Έξοτε, στην Τουλόν της Γαλλίας
έπιασε φητιά σ' ένα καπνογροφισαίο. Οι πρεσβύτεροι έπρεσαν να
τη σβύσουν. Ακούον από τους προσβέστας αυτούς οι περισσό-
τεροι, από την πολλή εισπνοή καπνιστών τσιγάρων, έπαθαν δηλη-
τηρίασι δηλαδή δύσπνοια, ψήνιν των άκρων, πάλμοις της καρδιάς
άτασθησία, σπασμούς και μόνον έπειτα από μακρόν ύπνον, ήρθαν
στον εαυτό τους.

Το κάπνισμα βλάπτει πολύ και τα μάτια. Ο έν Βερολίνο καθη-
γητής της οφθαλμολογίας και ένθονοειδής φιλέλλη Χρίστοπεργκ
παρετήρησε ελαττώσεις της όράσεως από την κατάχρησιν του καπνού
κατά δύο τριτά της φυσιολογικής. Ο αυτιάδελός του καθηγητής
Σίτσιελ είδε και τελείως τυφλώσεις από τον καπνό. Το νου σας λοι-
πόν οι μανιόδες έρωταί της Νικοτινής.

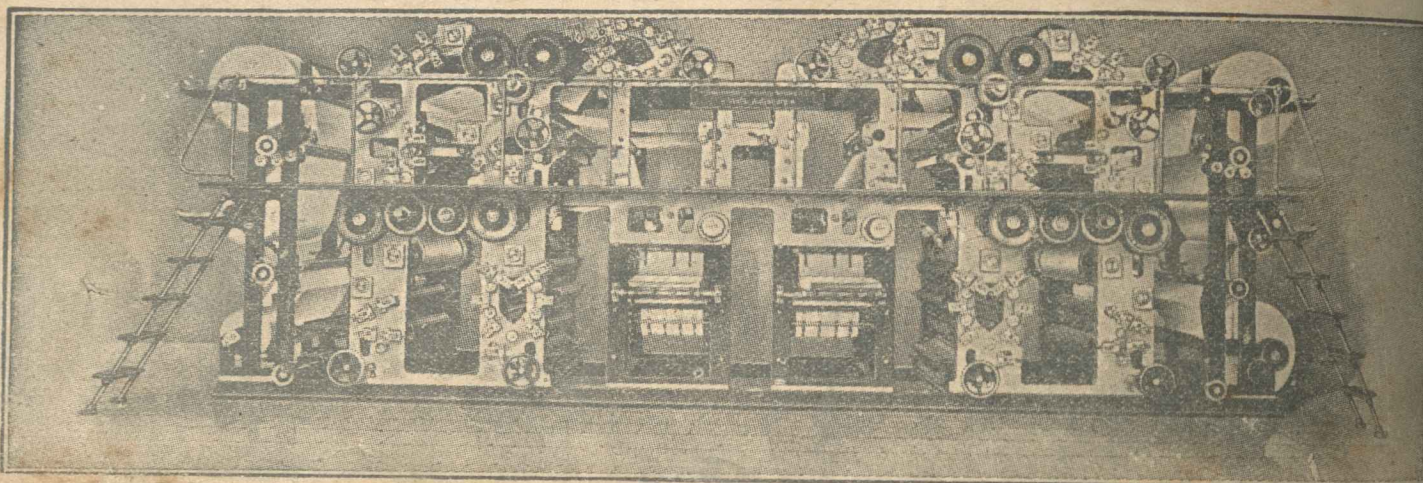
Η ΠΡΩΤΗ

ΜΕΓΑΛΗ ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ι. ΠΕΣΜΑΖΟΓΛΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ 1 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΜΗΧΑΝΙΚΑΙ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ
ΣΤΟΑ ΠΕΣΜΑΖΟΓΛΟΥ, ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 53.-ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΟ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΑΣ

Ο Κ^{ος} & Η Κ^α Β. ΕΥΔΑ

ἐπανελάμψαν ἐκ Παρισίων καὶ ἔφεραν γιὰ κάθε κομψομένην Ἀθηναίαν πλουσιωτάτην συλλογὴν γυναικείων πύλων τῆς τελευταίας μόδας. Μοντελάκια σὶκ διὰ κάθε γούστο, καστόρια εἰς μεγάλην συλλογὴν οὐ μόνον καὶ πλούτος εἰδῶν πολυτελείας.

ΟΔΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 22

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ -- ΚΟΣΜΗΤΙΚΑ ΕΠΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ
HAUTE COUTURE
ΟΙΚΟΣ ΑΝΔΡΟΝΙΚΗ

Ἡ ἐπὶ δεκαπενταετίας ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπὶ τῆς μεγάλης οδοῦ τοῦ Πρωτοκαλλιτέχνη οὐλοῦσα τοῦ Αυτοκρατορικοῦ Ἀνδρ. Τῶν πρεσβειῶν καὶ τῆς ἐν γένει ἀριστοκρατίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐγκαταστάθεισα ἐνταῦθα ἡρώτα τῶν ἐργασιῶν τῆς ἱκανοποιουμένης πλείον ἀπαιτητικῆς Κυρίας εἰς GOUT - ELEGANTS - CHIC & CACHET. Εἰδικότες COSTUMES TAILLEUR. Ἡ Κ^α ΑΝΔΡΟΝΙΚΗ ἐκτὸς τῆς κομικῆς τῶν γυναικείων ἐνδυμασιῶν τελειοποιεῖται ἰδιαίτερος ἐν Παρισίῳ εἰς τοὺς Κορσέδες, δέχεται παραγγέλματα ΚΟΣΜΗΤΙΚΩΝ καλλιτεχνικῶν ὡς τελευταίου συστήματος. Ἡ Κ^α ΑΝΔΡΟΝΙΚΗ παραδίδει τὰ παραγγέλματα τῆς οὐσιμῆς ἡμέρας καὶ ὡρῆς. Ἐν ἀνάγκῃ ἀναλαμβάνει τὴν ἐντὸς 24 ὥρων παράδοσιν καὶ τῆς πλέον πολυτελοῦς τοῦ λέντος. ΓΩΝΙΑ ΑΧΑΡΝΩΝ - ΑΒΕΡΩ 32

ΓΟΥΝΑΡΙΚΑ

ὅλα τὰ νεώτερα εἴδη διὰ χειρὸς ΜΑΝΤΕΛΙΑ, ΒΟΥΡΑΣ κλπ. παρέλαβε τὸ τμήμα μας γυναικείων. Εἰδικὸς Γερμανὸς καλλιτέχνης διευθύνει τὸ ΑTELIER μας εἰς τὸ ὁποῖον ἀναλαμβάνομεν ὑπευθύνως πᾶσαν ἐργασίαν. Ἰδιαιτέρως συμφωνία διὰ τὰς μωδίστας. Περὶ παραγγελιῶν : ΚΑΤΡΑΜΟΠΟΥΛΟΣ & ΤΡΑΪΦΟΡΟΣ. Στοὰ Περσμάζογλου 3, τηλέφωνον 9-50.